

SALZGITTER / KOMISIJA

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO
(ketvirtoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2004 m. liepos 1 d. *

Byloje T-308/00

Salzgitter AG, įsteigta Salzgitter (Vokietija), atstovaujama advokatų J. Sedemund ir T. Lübbig, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

palaiškoma

Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos W.-D. Plessing, padedamo advokato K. Schroeter,

įstojusios į bylą šalies,

* Proceso kalba: vokiečių.

prieš

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama K.-D. Borchardt ir V. Kreuzsitz,
nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl 2000 m. birželio 28 d. Komisijos sprendimo 2000/797/EAPB dėl Vokietijos suteiktos valstybės pagalbos *Salzgitter AG*, *Preussag Stahl AG* ir grupės dukterinėms juodosios metalurgijos įmonėms, šiuo metu *Salzgitter AG — Stahl und Technologie* (SAG) (OL L 323, p. 5), panaikinimo

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(ketvirtoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkė V. Tiili, teisėjai J. Pirrung, P. Mengozzi, A. W. H. Meij ir M. Vilaras,

sekretorius I. Natsinas, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinį procesą ir įvykus 2003 m. spalio 16 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 AP 4 straipsnis nustato:

„Nesuderinamomis su bendrąja anglių ir plieno rinka pripažįstamos ir dėl to, kaip numatyta šioje Sutartyje, Bendrijoje panaikinamos bei draudžiamos šios priemonės:

<...>

c) valstybių teikiamos subsidijos, parama ar specialiai įvesti mokesčiai.“

2 AP 67 straipsnis numato:

„1. Šalių narių vyriausybės praneša Komisijai apie bet kuriuos valstybės narės veiksmus, kuriais bus padaryta didelė įtaka konkurencijos sąlygoms anglių ir plieno pramonėje.

2. Jeigu tie veiksmai, sukeldami ne dėl našumo pokyčių didėjančius gamybos sąnaudų skirtumus, gali rimtai sutrikdyti pusiausvyrą, Komisija, pasitarusi su Konsultaciniu komitetu ir Taryba, gali imtis tokių priemonių:

— jeigu valstybės narės veiksmai daro žalą anglių ir plieno įmonėms, priklausančioms tos valstybės jurisdikcijai, tada Komisija gali leisti valstybei suteikti toms įmonėms pagalbą, kurios dydis, sąlygos ir trukmė bus nustatyti su ja sudarytoje sutartyje. <...>

— jeigu valstybės narės veiksmai daro žalą anglių ir plieno įmonėms, priklausančioms tos valstybės jurisdikcijai, tada Komisija pateikia tai valstybei rekomendaciją, kaip pašalinti tokias pasekmes, pasinaudojant priemonėmis, kurios, valstybės nuomone, yra labiausiai suderinamos su jos ekonomikos pusiausvyrą.

<...>“

3 AP 95 straipsnio pirmoje ir antroje pastraipose numatyta:

„Visais šioje Sutartyje nenumatytais atvejais paaiškėjus, kad, norint anglių ir plieno bendrojoje rinkoje pagal 5 straipsnį pasiekti 2, 3 ir 4 straipsniuose nustatytus Bendrijos tikslus, reikia Komisijos sprendimo ar rekomendacijos, toks sprendimas ar rekomendacija gali būti padaryti Tarybai vieningai sutikus ir pasitarus su Konsultaciniu komitetu.

Visi šitaip priimti sprendimai ar rekomendacijos turi apibrėžti, kokias nuobaudas galima skirti, jeigu jos skirtinos.“

- 4 Kad patenkintų juodosios metalurgijos sektoriaus restruktūrizacijos poreikius, Komisija, remdamasi AP 95 straipsnio nuostatomis devintojo dešimtmečio pradžioje įtvirtino Bendrijos schemą, pagal kurią valstybės pagalba juodajai metalurgijai buvo leidžiama tam tikrais tiksliai apibrėžtais atvejais. Ši schema buvo ne kartą keista, kad būtų įveikti konjunktūros sąlygoti juodosios metalurgijos pramonės sunkumai. Įvairūs šioje srityje priimti sprendimai bendrai žinomi kaip „pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės“.
- 5 1996 m. gruodžio 18 d. Komisija priėmė sprendimą Nr. 2496/96/EAPB, nustatantį pagalbos juodajai metalurgijai Bendrijos taisyklės (OL L 338, p. 42), kuris yra šeštosios pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės. Šis sprendimas galiojo nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2002 m. liepos 22 d.

Ginčo aplinkybės

- 6 *Salzgitter AG– Stahl und Technologie* (toliau – ieškovė) yra juodosios metalurgijos sektoriuje veikianti grupė, jungianti *Preussag Stahl AG* ir kitas tame pačiame sektoriuje veikiančias įmones.
- 7 1971 m. rugpjūčio 5 d. Vokietijoje buvo priimtas ir patvirtintas *Zonenrandförderungsgesetz* (Vokietijos įstatymas dėl pasienio zonos su buvusia Vokietijos Demokratinė Respublika ir buvusia Čekoslovakijos Respublika rėmimo (toliau –

ZRFG). Ši įstatymą ir jo pakeitimus Komisija po jame numatytų priemonių įvertinimo pagal EB 92 straipsnį (po pakeitimo – EB 87 straipsnis) ir EB 93 straipsnį (po pakeitimo – EB 88 straipsnis) leido taikyti. Paskutinius ZRFG pakeitimus Komisija įvertino kaip su EB sutartimi suderinamą valstybės pagalbą (OL 1993, C 3, p. 3). ZRFG nustojo galioti 1995 metais.

- 8 ZRFG 3 straipsnis nuo pat pradžių numatė finansinę paskatą ypatingųjų atskaitymų (*Sonderabschreibungen*) ir neapmokestinamų atidėjimų (*steuerfreie Rücklagen*) forma investicijoms į pasienyje su buvusia Vokietijos Demokratinė Respublika ir buvusia Čekoslovakijos Respublika (toliau – *Zonenrandgebiet*) esančios įmonės bet kurį padalinį. Ypatingieji atskaitymai leido įmonės apskaitoje subsidijuojamoms investicijoms taikyti didesnius nei pagal bendruosius teisės aktus numatyta atskaitymus pirmaisiais metais arba per pirmuosius kelerius metus po minėtų investicijų. Taigi pirmaisiais metais arba per pirmuosius kelerius metus po minėtų investicijų įmonės apmokestinimo bazė buvo sumažinta, o likvidumas padidintas, ir tai suteikė įmonei finansinės naudos. Neapmokestinami atidėjimai teikė įmonei panašios naudos. Vis dėlto ypatingieji atskaitymai ir neapmokestinami atidėjimai negalėjo būti taikomi tuo pat metu.
- 9 *Preussag Stahl AG*, vienos dabartinės grupės *Salzgitter AG* įmonės, metinėse ataskaitose pastebėjusi, kad šiai įmonei 1986–1995m. pakartotinai buvo suteikta pagalba pagal ZRFG 3 straipsnį, Komisija 1999 m. kovo 3 d. laišku informavo Vokietijos Federacinę Respubliką apie savo sprendimą pradėti šeštųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių 6 straipsnio 5 dalyje numatytą procedūrą dėl Vokietijos suteiktos pagalbos *Preussag Stahl AG* ir kitoms grupės *Salzgitter AG* dukterinėms juodosios metalurgijos įmonėms. Šiuo sprendimu, paskelbtu 1999 m. balandžio 24 d. Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje (OL C 113, p. 9), Komisija pasiūlė suinteresuotosioms šalims pateikti savo pastabas dėl ginčijamos pagalbos.

- 10 Vykstant administracinei procedūrai Komisija 1999 m. gegužės 10 d. laišku gavo Vokietijos valdžios institucijų paaiškinimus bei vienintelio byloje dalyvaujančio trečiojo asmens *UIK Steel Association* pastabas, kurias ji perdavė Vokietijos Federacinei Respublikai.

- 11 2000 m. birželio 28 d., Komisija priėmė sprendimą 2000/797/EAPB dėl valstybės pagalbos, kurią Vokietija suteikė *Salzgitter AG*, *Preussag Stahl AG* ir grupės juodosios metalurgijos dukterinėms įmonėms, šiuo metu *Salzgitter AG — Stahl und Technologie* (SAG) (OL L 323, p. 5, toliau – ginčijamas sprendimas), kuriame ZRFG 3 straipsnyje numatyti ypatingieji atskaitymai ir neapmokestinami atidėjimai, ieškovės galbūt padaryti dėl subsidijuojamų atitinkamai 484 ir 367 milijonų Vokietijos markių dydžio investicijų, buvo pripažinti su bendrąja rinka nesuderinama valstybės pagalba. Komisija ginčijamo sprendimo 2 ir 3 straipsniuose nurodė Vokietijos Federacinei Respublikai susigrąžinti šią pagalbą iš gavėjo ir pranešti jai apie konkrečias susigrąžinimo sąlygas.

Procesas ir šalių reikalavimai

- 12 2001 m. rugsėjo 21 d. ieškovė Pirmosios instancijos teismo sekretariatui pateikė šį ieškinį.

- 13 Susipažinęs su ieškovės ieškiniu, 2000 m. lapkričio 13 d. sekretoriaus laišku Pirmosios instancijos teismas paragino atsakovę įvykdyti EAPB Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnyje nustatytus įpareigojimus. 2001 m. sausio 3 d. atsakovė pateikė sekretariatui nekonfidencialią 27 puslapių administracinės procedūros medžiagą. 2001 m. sausio 11 d. laišku sekretorius pranešė ieškovei, kad ji gali susipažinti su sekretariatui pateikta administracinės procedūros medžiaga.

- 14 2001 m. sausio 30 d. Vokietijos Federacinė Respublika pateikė prašymą įstoti į šią bylą ieškovės pusėje.
- 15 2001 m. kovo 29 d., šalims nepareiškus jokio prieštaravimo dėl Vokietijos Federacinės Respublikos prašymo įstoti į bylą, pastarajai Pirmosios instancijos teismo ketvirtosios išplėstinės kolegijos pirmininko nutartimi buvo leista į ją įstoti.
- 16 Ieškovei ir atsakovei pateikus pastabas dėl Vokietijos Federacinės Respublikos įstojimo į bylą paaiškinimo, 2001 m. rugsėjo 3 d. rašytinė proceso dalis buvo baigta.
- 17 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (ketvirtoji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, pritaikydamas proceso organizacines priemones, paragino šalis pateikti tam tikrus dokumentus bei iki posėdžio pradžios atsakyti į tam tikrus klausimus, ir tai buvo atlikta per nustatytą terminą.
- 18 2003 m. spalio 16 d. posėdyje Pirmosios instancijos teismas iš klausė žodinius šalių pasisakymus bei atsakymus į jo pateiktus klausimus.
- 19 Ieškovė ir jos pusėje įstojusi į bylą Vokietijos Federacinė Respublika Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš atsakovės bylinėjimosi išlaidas.

20 Atsakovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

21 Grįsdama savo reikalavimus panaikinti ginčijamą sprendimą ieškovė nurodo aštuonis ieškinio pagrindus. Nurodydama pirmą ieškinio pagrindą ji teigia, kad Komisija neteisingai aiškino valstybės pagalbos sąvoką; antras ieškinio pagrindas susijęs su neteisingu AP 4 straipsnio c punkto ir AP 67 straipsnio aiškinimu; trečias ieškinio pagrindas yra susijęs su AP 95 straipsnio netaikymu; kaip ketvirtas ieškinio pagrindas nurodoma vertinimo klaida dėl EAPB taikymo tam tikroms investicijoms; penktas ieškinio pagrindas susijęs su vertinimo klaida Komisijai priskyrus tam tikrus investicijų planus aplinkos apsaugos priemonėms, šeštas ieškinio pagrindas susijęs su vertinimo klaida nustatant orientacinę nusidėvėjimo normą; septintas ieškinio pagrindas susijęs su teisinio saugumo principo pažeidimu; galiausiai kaip aštuntas ieškinio pagrindas yra nurodomas motyvavimo pareigos pažeidimas.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su tuo, kad Komisija neteisingai aiškino valstybės pagalbos sąvoką

- 22 Nurodydama pirmąjį ieškinio pagrindą ieškovė teigia, kad Komisija ZRFG 3 straipsnyje numatytus ypatinguosius atskaitymus ir neapmokestinamus atidėjimus neteisingai kvalifikavo kaip valstybės pagalbą EAPB sutarties prasme. Šis ieškinio pagrindas yra suskirstytas į keturias dalis, susijusias atitinkamai su bendru ZRFG 3 straipsnyje numatytų priemonių pobūdžiu, tariamu šių priemonių kompensaciniu pobūdžiu, tariama būtinybe išnagrinėti Bendrijos valstybių narių mokesčių teisės aktus, kad būtų nustatyta, kas yra „įprasta“ mokestinė našta, ir galiausiai – tariama Komisijos pareiga įrodyti ZRFG 3 straipsnyje numatytų priemonių poveikį konkurencijai.

Dėl pirmos dalies, susijusios su neteisingu mokestinių ZRFG 3 straipsnio nuostatų kvalifikavimu, nes jos yra bendrojo pobūdžio mokestinės nuostatos

— Šalių argumentai

- 23 Ieškovė tvirtina, kad mokestinės ZRFG nuostatos yra bendrojo pobūdžio nuostatos, taikomos visoms Bendrijos įmonėms, turinčioms padalinių Vokietijos Federacinės Respublikos regione, esančiame pasienio zonoje su buvusia Vokietijos Demokratinė Respublika ir buvusia Čekoslovakijos Respublika. Tokiomis aplinkybėmis ieškovė mano, kad ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokestinės priemonės negali būti laikomos valstybės pagalba.
- 24 Įstojusi į bylą šalis iš esmės palaiko šią poziciją.

- 25 Atsakovė visų pirma pastebi, jog vien tai, kad galioja pirmesni Komisijos sprendimai dėl ZRFG, neleidžia priimti sprendimo, kuriuo ZRFG 3 straipsnyje numatytos priemonės nelaikomos valstybės pagalba, nes AP 4 straipsnio c punkte ir EB 87 straipsnyje įtvirtintos valstybės pagalbos sąvokos yra neginčijamai tapačios, net jei su šiomis normomis susijusios taisyklės iš esmės skiriasi.
- 26 Be to, atsakovė patikslina, kad ZRFG 3 straipsnyje numatyti mokesčių sumažinimai yra skirti konkrečiam regionui. Taigi, net jei visos įmonės galėtų pasinaudoti šioje nuostatoje numatytomis priemonėmis, atsiradę konkurenciniai privalumai būtų susiję tik su šiame regione padarytomis investicijomis, o ne su investicijomis į už šio regiono ribų esančius padalinius. Šios priemonės buvo nustatytos siekiant sudaryti palankias sąlygas konkrečiam regionui, todėl turi būti laikomos valstybės pagalba.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 27 Visų pirma primintina, kad, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, valstybės pagalbos sąvoka yra platesnė nei subsidijos, nes ji apima ne tik pozityviausias išmokas, kaip antai pati subsidija, bet ir priemones, įvairiais būdais sumažinančias paprastai įmonei tenkančias mokestines ir kitas finansines prievoles, ir kurios, nors ir nebūdamos subsidijomis tiesiogine šio žodžio prasme, yra panašaus pobūdžio ir turi tokį patį poveikį (1961 m. vasario 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją*, 30/59, Rink. p. 1, 39 punktas; 1994 m. kovo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Banco Exterior de España*, C-387/92, Rink. p. I-877, 13 punktas ir 1998 m. gruodžio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ecotrade*, C-200/97, Rink. p. I-7907, 34 punktas).

- 28 Be to, Bendrijos teismas yra patikslinęs su valstybės pagalba susijusių EB sutarties nuostatų sąvokas. Tokie patikslinimai yra svarbūs taikant atitinkamas EAPB sutarties nuostatas, jeigu jie nėra nesuderinami su šia Sutartimi. Taigi siekiant įvertinti sprendimų dėl pagalbos, patenkančių į AP 4 straipsnio c punkto taikymo sritį, teisėtumą, šiuo atveju pagrįstai galima remtis teismų praktika, susijusia su valstybės pagalbos reglamentavimu EB sutartyje. Tai ypač pasakytina apie teismų praktiką, kurioje aiškinama valstybės pagalbos sąvoka (1999 m. sausio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Neue Maxhütte Stahlwerke ir Lech-Stahlwerke prieš Komisiją*, T-129/95, T-2/96 ir T-97/96, Rink. p. II-17, 100 punktas ir 2000 m. birželio 29 d. Sprendimo *DSG prieš Komisiją*, T-234/95, Rink. p. II-2603, 115 punktas).
- 29 Remiantis nusistovėjusia teismų praktika, tai, kad valstybės priemonė yra specifinio arba atrankinio pobūdžio, yra vienas iš valstybės pagalbos sąvokos požymių ne tik pagal EB sutartį (šiuo klausimu žr. 1996 m. rugsėjo 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-241/94, Rink. p. I-4551, 24 punktą ir 1999 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-6/97, Rink. p. I-2981, 17 punktą), bet ir pagal EAPB sutartį (27 punkte cituoto sprendimo *Ecotrade* 40 punktas), nors šis kriterijus nėra konkrečiai nurodytas AP 4 straipsnio c punkte. Taigi reikia patikrinti, ar nagrinėjama priemonė suteikia išimtinių lengvatų tam tikroms įmonėms ar tam tikroms ūkio šakoms (žr. 27 punkte cituoto sprendimo *Ecotrade* 40 ir 41 punktus).
- 30 Galiausiai pastebėtina, kad EB sutartyje įtvirtinta valstybės pagalbos sąvoka yra teisinė sąvoka ir turi būti aiškinama vadovaujantis objektyviais kriterijais. Todėl, Bendrijos teismas, iš esmės atsižvelgdamas į konkrečias ginčo aplinkybes bei Komisijos atliktų vertinimų techninį pobūdį ar kompleksiskumą, turi visapusiškai išnagrinėti, ar priemonė patenka į EB 87 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (2000 m. gegužės 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Ladbroke Racing ir Komisiją*, C-83/98 P, Rink. p. I-3271, 25 punktas; 2000 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Alitalia prieš Komisiją*, T-296/97, Rink. p. II-3871, 95 punktas ir 2002 m. spalio 17 d. Sprendimo *Linde prieš Komisiją*, T-98/00, Rink. p. II-3961, 40 punktas).

- 31 Lygiai taip pat reikėtų nagrinėti ir AP 4 straipsnio c punkto taikymo priemonei klausimą, nes tokios rūšies teisminė kontrolė nėra nesuderinama su EAPB sutartimi.
- 32 Šiuo atveju, ieškovė iš esmės kaltina Komisiją, kad ji pripažino ZRFG 3 straipsnio mokestines nuostatas pasirinktinai taikomomis.
- 33 Atsižvelgiant į 29 punkte cituotą teismų praktiką, svarbu patikrinti, ar ginčijamos priemonės suteikia lengvatų tam tikroms įmonėms ar ūkio šakoms, ar ne.
- 34 Pastebėtina, kad ZRFG 3 straipsnis numato, jog mokesčių mokėtojų, investuojančių į *Zonenrandgebiet* esančias pramonės įmones, prašymu ir atsižvelgiant į šio regiono ekonominius sunkumus, kylančius dėl specifinės šio regiono padėties, gali būti suteiktas leidimas pajamų mokesčio atveju atsižvelgti į ankstesnio laikotarpio apmokestinimo bazę, jei ji sumažina mokesčius. Pagal ZRFG 3 straipsnį leidžiami ypatingieji atskaitymai ir neapmokestinami atidėjimai yra susiję su investicijomis ir į kilnojamąjį, ir į nekilnojamąjį investicinį padalinio turtą. Ypatingieji iki 50 % įsigijimo kainos atskaitymai papildomai prie pagal pelno mokesčio įstatymus leidžiamus amortizacinius atskaitymus leidžiami pirkimo ar pagaminimo ūkiniais metais ir per paskesnius ketverius ūkinius metus. Neapmokestinami atidėjimai (iki 50 % pirkto ar pagaminto investicinio turto vertės) gali būti daromi likus ne daugiau kaip dvejiems metams iki investicijų pabaigos.
- 35 Akivaizdu, kad ZRFG 3 straipsnis taikomas visiems veiklos sektoriams, visoms investicijoms į kilnojamąjį ar nekilnojamąjį turtą ir visoms įmonėms, neatsižvelgiant į jų dydį, veiklą ar buveinę.

- 36 Vis dėlto taip pat yra akivaizdu, kad būtina sąlyga pasinaudoti ZRFG 3 straipsnyje numatytais priemonėmis yra ta, jog padaliniai, į kuriuos investuojama, būtų *Zonenrandgebiet*. Tačiau neginčytina, kad ieškovė pasinaudojo ZRFG 3 straipsnyje nustatytais mokestinėmis priemonėmis savo dviejų padalinių *Peine* ir *Salzgitter*, esančių *Zonenrandgebiet*, naudai.
- 37 Taigi šiuo atveju, kai federaliniame įstatyme įtvirtinta mokestine priemone suteikiama lengvata priklauso nuo to, ar investicijos daromos geografiškai apribotoje srityje valstybės narės teritorijoje, iš esmės pakanka, kad ginčijama priemonė būtų laikoma susijusia su tam tikra griežtai apibrėžta įmonių grupe.
- 38 Iš tikrųjų priemonė, kurią galima laikyti valstybės pagalba, skiriasi nuo bendros mokestinės priemonės tuo, kad gavėjų skaičius yra apribotas teisiškai arba faktiškai. Šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas pripažįsta, jog nesvarbu, kad priemonės atrankinis pobūdis nulemtas, pavyzdžiui, sektoriaus, ar, kaip šiuo atveju, kriterijaus, susijusio su geografine padėtimi apibrėžtoje valstybės narės teritorijos dalyje. Priešingai, tam, kad priemonė būtų laikoma valstybės pagalba, įmonės gavėjos, pritaikius teisiškai arba faktiškai ginčijamos priemonės nustatytą kriterijų, turi priklausyti griežtai apibrėžtai kategorijai (šiuo klausimu žiūrėti 1999 m. gegužės 20 d. EFTA teismo sprendimo *Norvegija prieš EFTA Surveillance Authority*, E-6/98, *Report of EFTA Court*, p. 74, 37 punktą).
- 39 Šiuo atveju primintina, kad nagrinėjamomis mokestinėmis priemonėmis siekiama sudaryti palankias sąlygas investicijoms į įmones, esančias geografiškai apribotoje Vokietijos srityje, t. y. pasienio ruožuose su buvusią Vokietijos Demokratine

Respublika ir buvusią Čekoslovakijos Respublika. Šiuo atveju nei ieškovė, nei įstojusi į bylą šalis neginčijo aplinkybės, kad ginčijamoms mokestinėms lengvatoms gauti turi būti investuojama į įmones, esančias geografiškai apribotoje Vokietijos srityje.

- 40 Taigi akivaizdu, kad Vokietijoje įsteigtos įmonės negalėjo pasinaudoti ZRFG 3 straipsnyje numatytais ypatingaisiais atskaitymais ir neapmokestinamais atidėjimais dėl investicijų, padarytų į įmones, esančias už *Zonenrandgebiet* ribų. Iš to matyti, kad šiomis lengvatomis negalėjo naudotis visos Vokietijos teritorijoje įsteigtos įmonės.
- 41 Šios išvados nepaneigia tai, kad ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokestinės priemonės skirtos tik *Zonenrandgebiet* esantiems „padaliniais“, o ne įmonėms. Jei būtų pripažinta, kad priemonės nėra atrankinio pobūdžio vien dėl to, kad jomis tiesiogiai naudojasi ne įmonės, o tik jų *Zonenrandgebiet* esantys padaliniai, būtų sudarytos sąlygos Bendrijos valstybės pagalbos sistemos pažeidimui. Bet kuriuo atveju šioje byloje ieškovė nurodė, kad jos įmonė buvo vienintelė juodosios metalurgijos įmonė, veikianti *Zonenrandgebiet*.
- 42 Galiausiai pastebėtina, kad ieškovė neteigė, jog skirtumai, atsirandantys dėl nagrinėjamų mokestinių priemonių, pateisinami atsižvelgiant į sistemos, kurią jos sudaro, pobūdį bei struktūrą (žr. 1974 m. liepos 2 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, 173/73, Rink. p. 709, 33 punktą; 1997 m. gruodžio 9 d. Sprendimo *Tiercé Ladbroke prieš Komisiją*, C-353/95 P, Rink. p. I-7007, 32–37 punktus ir 2003 m. vasario 13 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-409/00, Rink. p. I-1487, 52 punktą; 1995 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Tiercé Ladbroke prieš Komisiją*, T-471/93, Rink. p. II-2537, 62 punktą).
- 43 Tokiomis aplinkybėmis pirmojo ieškinio pagrindo pirma dalis yra atmestina.

Dėl antros dalies, susijusios su tariamu kompensaciniu ZRFG 3 straipsnyje numatytu mokestinių priemonių pobūdžiu

— Šalių argumentai

- 44 Ieškovė mano, kad ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokestinės priemonės įmonėms, turinčioms teisę daryti ypatinguosius atskaitymus ar neapmokestinamus atidėjimus, nesuteikia ypatingos finansinės naudos, o tik (bent iš dalies) kompensuoja ypatingą žalą, patirtą dėl ūkinės veiklos vykdymo regione, kuris dėl Europos padalijimo tapo dirbtinai atskirtu nuo ekonominės srities, kuriai jis paprastai priklausė. Be to, ieškovės manymu, ZRFG 3 straipsnio mokestinės nuostatos nebuvo regioninės pagalbos priemonė natūraliems regiono trūkumams kompensuoti. Šių nuostatų vienintelis tikslas buvo kompensuoti tam tikrų Vokietijos pasienio regionų ekonominius trūkumus dėl grynai politinio pobūdžio dirbtinės izoliacijos.
- 45 Šiuo atveju ieškovė pastebi, kad iš EB 87 straipsnio 2 dalies c punkto, nustatančio, kad pagalba, teikiama tam tikrų Vokietijos Federacinės Respublikos regionų, patyrusių žalą dėl Vokietijos padalijimo, ūkiui yra suderinama su bendrąja rinka, matyti, jog sąlygos buvusios Vokietijos Demokratinės Respublikos kaimyniniuose regionuose nebuvo „normalios“. Tai rodo, kad priemonės, kurių imtasi pasienio regionų naudai, nebuvo priskirtinos įprastinėms regioninės pagalbos schemoms, o buvo *sui generis* taisyklės. Galiausiai ieškovė mano, kad tai, kas galioja EB sutarties taikymo srityje, galioja ir pagal EAPB sutartį.
- 46 Įstojusi į bylą šalis tvirtina, kad EB 87 straipsnis atskiria jo 2 dalies c punkte numatytas žalą kompensuojančias priemones ir jo 3 dalies a ir c punktuose nurodytą įprastą regioninę pagalbą, dėl to kompensacinės ir nagrinėjamos priemonės negali

būti vertinamos vienodai. Regioninė pagalba pasižymi tuo, kad nepalankiame regione veikianti įmonė dėl valstybės pagalbos gauna naudos, palyginti su normaliomis ekonominėmis ir konkurencinėmis sąlygomis. Tuo tarpu EB 87 straipsnio 2 dalies c punkte numatyta pagalba, ieškovės teigimu, skirta žalai, atsiradusiai ne dėl natūraliai kilusių ekonominių atitinkamos įmonės sunkumų, bet dėl *force majeure*, t. y. Europos padalijimo, kompensuoti. Be to, žalą kompensuojanti pagalba skirta padėti gavėjui atsidurti tokioje padėtyje, kuri būtų susidariusi, jei nebūtų buvę žalos sukeliančio įvykio.

47 Įstojusios į bylą šalies manymu, priežastis, dėl kurios EAPB sutartyje nebuvo atsižvelgta į Vokietijos pasienio regionų padėtį, yra istorinė: EAPB sutartis buvo pasirašyta 1951 m. balandžio 18 d., t. y. tada, kai dar buvo manoma, jog Vokietijos padalijimas bus laikinas ir galės būti pašalintas bendra taikos sutartimi.

48 Įstojusi į bylą šalis priduria: kadangi ZRFG, ypač jo 3 straipsnis, numato ne specifines priemones, skirtas juodosios metalurgijos sektoriui, EAPB sutartis nedraudžia, kad juodosios metalurgijos sektoriui būtų subsidiariai taikomas EB 87 straipsnio 2 dalies c punktas, ar kad juodosios metalurgijos įmonės galėtų pasinaudoti tokiomis bendrosiomis priemonėmis. Kadangi Komisija ZRFG bei jo vėlesnius pakeitimus išnagrino atsižvelgdama į EB 87 straipsnio 2 dalies c punktą ir padarė išvadą, kad ZRFG nuostatos buvo būtinos dėl Vokietijos padalijimo patirtai ekonominei žalai kompensuoti, konstatuotina, jog ji pripažino egzistuojantį priežastinį ryšį tarp Vokietijos padalijimo ir ZRFG numatytų kompensacinių priemonių būtinybės. Įstojusios į bylą šalies manymu, remdamasi Komisijos atliktu tyrimu Vokietija galėjo imtis ZRFG 3 straipsnyje nustatytų priemonių juodosios metalurgijos sektoriuje be Komisijos leidimo, vien pagal EB sutartį. Be to, šiuo atveju įstojusi į bylą šalis pastebi, kad Komisija neturi „kompetencijos teikti leidimus“ EB 87 straipsnio 2 dalies c punkto, nustatančio įstatyminę išimtį, taikymo srityje. Todėl įstojusi į bylą šalis teigia, kad Komisija nebuvo įgaliota paskelbti, jog ypatingieji juodosios metalurgijos

įmonių atskaitymai pagal ZRFG 3 straipsnį buvo nesuderinami su bendrąją anglies ir plieno rinką reglamentuojančiomis taisyklėmis.

- 49 Atsakovė atsikerta, kad atrankinis ZRFG 3 straipsnyje numatytų priemonių teikimas yra valstybės pagalba, net jeigu jomis siekiama kompensuoti ekonominę žalą. Atsakovės manymu, pagalba turėtų būti vertinama pagal jos poveikį, o ne pagal siekiamą tikslą. Todėl ZRFG 3 straipsnis negali būti laikomas bendra mokestine priemone, neturinčia valstybės pagalbos požymių vien dėl to, kad jos skelbiamas tikslas yra regiono patirtos ekonominės žalos kompensavimas.
- 50 Be to, atsakovė atmeta bet kokią galimybę taikyti pagal analogiją EB 87 straipsnio 2 dalies c punktą. AP 4 straipsnio c punktas draudžia bet kokias valstybių teikiamas subsidijas ar paramą. Bet koks šio draudimo švelninimas būtų nepriimtinas. Be to, atsakovė mano, kad tokį taikymą galėtų pateisinti tik EAPB sutarties spraga, kurios, jos manymu, nėra. Atsakovės nuomone, aplinkybė, kad EAPB sutartyje nėra specialiosios nuostatos, skirtos Vokietijos pasienio regionams, paaiškinama griežtesniu valstybės pagalbos reglamentavimu šiame sektoriuje ir parodoma, jog Sutarties rengėjai nesiekė palankesnio statuso šiems regionams. Bet kuriuo atveju atsakovė tvirtina, kad EB 87 straipsnio 2 dalies c punktas neatima iš Komisijos visos diskrecijos, nes ji turi tikrinti, ar pagalba buvo iš tikrųjų būtina, kad būtų kompensuota dėl Vokietijos padalijimo patirta ekonominė žala.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 51 Nurodydama antrąją savo pirmo ieškinio pagrindo dalį ieškovė iš esmės teigia, kad Komisija neįrodė antro valstybės pagalbos elemento, t. y. nagrinėjamos priemonėmis suteiktos naudos, buvimo.

- 52 Taigi reikia išnagrinėti, kaip konstatavo ir Komisija savo ginčijamame sprendime, ar ieškovė gavo naudos iš ZRFG 3 straipsnyje nustatytų mokestinių priemonių.
- 53 Remiantis 27 punkte cituota teismo praktika, valstybės pagalbos sąvoka apima valstybės priemones, įvairiais būdais sumažinančias paprastai įmonei tenkančias mokestines ir kitas finansines prievoles.
- 54 Iš ZRFG 3 straipsnio matyti, kad Vokietijos Federacinė Respublika nusprendė netaikyti bendruose Vokietijos mokesčių teisės aktuose įtvirtintų atskaitymų ir atidėjimų taisyklių investicijoms į *Zonenrandgebiet* esančių padalinių turtą.
- 55 Be to, kaip buvo konstatuota 36 sprendimo punkte, ieškovė pasinaudojo ZRFG 3 straipsnyje numatytais mokestinėmis priemonėmis savo dviem padaliniais, esantiems Peine ir Salzgitter (*Zonenrandgebiet*).
- 56 Taigi iš ZRFG 3 straipsnio analizės matyti, kad šios priemonės mažiausiai dėl dviejų priežasčių leido sumažinti mokesčius, o tai nebūtų įmanoma pagal bendruosius Vokietijos mokesčių teisės aktus.
- 57 Visų pirma šios priemonės leido daryti ypatinguosius atskaitymus kartu su kitais amortizaciniais atskaitymais per pirmuosius kelerius metus po ūkinių metų, kuriais buvo atliktos investicijos; kadangi šios sumos buvo atimtos iš bendro pelno, įmonės apmokestinamasis pelnas tais metais gerokai sumažėjo. Kaip konstatavo Komisija ginčijamo sprendimo 60 konstatuojamojoje dalyje, taip ieškovė gavo „pelno“, kurio

nebūtų gavusi, jeigu jos padaliniai nebūtų buvę *Zonenrandgebiet*. Be to, pažymėtina, tai patvirtino ir Komisija ginčijamo sprendimo 100 konstatuojamojoje dalyje, kad savo rašytinėse pastabose ieškovė pripažino dėl ZRFG 3 straipsnyje numatytų priemonių pasiekusi perviršinį likvidumą.

- 58 Antra, iš ZRFG 3 straipsnio matyti, kad ypatingieji atskaitymai galėjo būti atliekami ne tik ūkiniais metais, kai buvo atliktos investicijos, bet ir per paskesnius ketverius ūkinius metus; ši galimybė leido įmonei išdėstyti savo apmokestinimo pagrindą ilgesniam laikotarpiui arba jį sumažinti. Be to, kaip patikslinama ginčijamo sprendimo 61 konstatuojamojoje dalyje „šis mokesčio atidėjimas <...> gali būti vertinamas kaip beprocentinė atidėto mokesčio sumos dydžio paskola, suteikta atidėjimo terminui“. Iš esmės, nors mokestis turėjo būti sumokėtas atidėto laikotarpio pabaigoje, įmonė per visą atidėtą laikotarpį galėjo pasinaudoti lengvata, lygia skirtumui tarp realios mokesčio sumos atidėto laikotarpio pabaigoje, atsižvelgiant į palūkanų dydį, ir mokesčio sumos, kurią būtų reikėję sumokėti be atidėjimo.
- 59 Iš to matyti, kad ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokesstinės priemonės yra mokesčių atidėjimas, mažinantis įprastas mokesčines ir kitas finansines įmonės prievoles.
- 60 Šios išvados nepaneigia ieškovės ir įstojusios į bylą šalies argumentai, kad, pirma, ZRFG 3 straipsnio mokesčinėmis priemonėmis tik siekiama kompensuoti ekonominę žalą, atsiradusią dėl politinio pobūdžio *Zonenrandgebiet* regionų dirbtinės izoliacijos, ir, antra, EB 87 straipsnio 2 dalies c punktas aiškiai parodo, kad atitinkamų Vokietijos pasienio regionų padėtis buvo nenormali.

- 61 Pirma, kaip nurodė ieškovė ir įstojusi į bylą šalis, tas faktas, kad EB 87 straipsnio 2 dalies c punktas nustato, jog „pagalba, teikiama tam tikrų Vokietijos Federacinės Respublikos regionų, patyrusių žalą dėl Vokietijos padalijimo, ūkiui, jei tokia pagalba reikalinga dėl padalijimo atsiradusiam ekonominiam atsilikimui kompensuoti“ yra suderinama su bendrąja rinka, negali daryti įtakos priemonei kvalifikavimo valstybės pagalba EAPB sutarties prasme.
- 62 Šiuo atveju primintina, kad pagal EB 305 straipsnio 1 dalį šios Sutarties nuostatos neturi įtakos EAPB sutarčiai, ypač valstybių narių teisėms ir pareigoms, šios Bendrijos institucijų įgaliojimams ir šios Sutarties nustatytoms bendrosios anglių ir plieno rinkos veikimo taisyklėms. Taigi EAPB sutarties nuostatos išlaiko savo taikymo sritį (1999 m. kovo 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Forges de Clabecq prieš Komisiją*, T-37/97, Rink. p. II-859, 132 punktas). Tai reiškia, kad EB sutartis ir ją įgyvendinančios nuostatos gali būti taikomos produktams, patenkančiams į EAPB sutarties taikymo sritį, tik jei klausimai nepatenka į EAPB nuostatų ar jos pagrindu priimtų aktų taikymo sritį (1987 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Deutsche Babcock*, 328/85, Rink. p. 5119, 10 punktas ir 2002 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją*, C-74/00 P ir C-75/00 P, Rink. p. I-7869, 100 punktas).
- 63 Be to, kaip yra nusprendęs Teisingumo Teismas, valstybės pagalbos teikimas patenka į AP 4 straipsnio c punkto taikymo sritį ir tai reiškia, kad šiuo klausimu valstybės narės neketino nustatyti tokių pačių taisyklių ar išlaikyti tą pačią Bendrijų veiklos sritį (žr. 62 punkte minėto sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 101 ir 102 punktus).
- 64 Kadangi EAPB sutartyje nėra EB 87 straipsnio 2 dalies c punkto nuostatoms identiškų ar lygiaverčių nuostatų, pagalboms, teikiamoms tam tikriems Vokietijos Federacinės Respublikos regionams, patyrusiems žalą dėl Vokietijos padalijimo, pripažinimas suderinama su bendrąja rinka pagal EB sutartį neturi įtakos nei AP 4 straipsnio c punkto taikymo sričiai, nei šioje nuostatoje įtvirtintai valstybės pagalbos sąvokai.

- 65 Taip pat atmestinas įstojusios į bylą šalies argumentas, kad EAPB sutartyje nenumatytos EB 87 straipsnio 2 dalies c punkto nuostatomis identiškos ar lygiavertės nuostatos dėl istorinių priežasčių.
- 66 Iš esmės iš AP 4 straipsnio c punkto formuluotės, taip pat iš šios nuostatos tikslų ir konteksto matyti, kad EAPB sutartimi buvo siekiama ypač griežtai reglamentuoti valstybės pagalbos draudimą. Nors, kaip teigia Vokietijos vyriausybė, 1951 m. buvo tikima, kad Vokietijos padalijimas bus laikinas, į situaciją, kai 1948 m. buvo nustatyta siena tarp dviejų okupacinių zonų, galėjo būti atsižvelgta rengiant EAPB sutartį ir tai galėjo atsispindėti jos tekste.
- 67 Tai yra tiesa, kad prieš pirmųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių (1980 m. vasario 1 d. Komisijos sprendimas Nr. 257/80/EAPB, nustatantis specialios pagalbos juodajai metalurgijai Bendrijos taisykles (OL L 29, p. 5)) galiojimo pabaigą, 1981 m. gruodžio 31 d., Komisija priėmė kitokį negu pateiktas šioje byloje išaiškinimą, kuriuo remiantis AP 4 straipsnio c punktas taikomas tik specialiai pagalbai anglies ir plieno sektoriaus įmonėms, t. y. pagalbai, kuri ypač ar iš esmės naudinga tokioms įmonėms; o regioninės ir bendrosios pagalbos schemų taikymą juodosios metalurgijos pramonei Komisija kontroliavo AP 67 straipsnio ir EB 87 ir 88 straipsnių pagrindu.
- 68 Vis dėlto, nagrinėjant antrą ieškinio pagrindą, susijusį su AP 4 straipsnio c punkto ir AP 67 straipsnio išaiškinimu, aplinkybė, kad tam tikrą laiką Komisija savo sprendimuose darė prielaidą, jog bendros ir regioninės pagalbos schemos nepatenka į AP 4 straipsnio c punkto taikymo sritį, net jeigu jos buvo taikomos juodosios metalurgijos sektoriui, neturi įtakos EAPB sutarties taikymo sričiai.

- 69 Iš tikrųjų iš EAPB sutarties neišplaukia, kad jos rengėjai aiškiai norėjo taip apriboti AP 4 straipsnio c punkto taikymo sritį, todėl nemanė, kad dėl Vokietijos padalijimo buvo būtina įtvirtinti šios nuostatos išimtį.
- 70 Be to, būtų klaidinga išplėsti EB sutartyje įtvirtinto draudimo išimties galiojimą taip, kad ji automatiškai ir atgaline data galiotų pirmiau sudarytoje EAPB sutartyje įtvirtintam draudimui. Tai reikštų EAPB sutarties teksto pakeitimą, padarytą pažeidžiant numatytas procedūras.
- 71 Antra, netgi darant prielaidą, kad vien EB 87 straipsnio 2 dalies c punkto buvimas įrodo, jog *Zonenrandgebiet* susiklostė „nenormalios“ sąlygos, kaip siūlo ieškovė, to nepakaktų, kad būtų galima netaikyti AP 4 straipsnio c punkto vien dėl to, jog ZRFG 3 straipsnyje numatytomis mokestinėmis priemonėmis tariamai siekiama kompensuoti šio regiono patirtą ekonominę žalą.
- 72 Kaip EAPB sutarties atžvilgiu yra nusprendęs Teisingumo Teismas, AP 4 straipsnio c punkte nustatytas panaikinimas ir draudimas yra bendro ir absoliutaus pobūdžio, todėl jie negali būti atšaukti dėl apytikslės ir neaiškios kompensacijos procedūros vykdymo (27 punkte cituoto sprendimo *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją* 55 punktas). Tačiau ieškovė neįrodė aiškaus priežastinio ryšio tarp atsiradusios žalos ir kompensacinių priemonių.
- 73 Be to, pagal nusistovėjusią teismų praktiką sprendimo dėl valstybės pagalbos teisėtumas turi būti vertinamas remiantis informacija, kuria Komisija disponavo jo priėmimo momentu (1986 m. liepos 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, 234/84, Rink. p. 2263, 16 punktas ir 29 punkte cituoto sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-241/94, 33 punktas).

74 Šiuo atveju iš bylos medžiagos matyti, kad įstojusi į bylą šalis per administracinę procedūrą Komisijoje siekdama įrodyti, kad ZRFG 3 straipsnyje įtvirtintos priemonės kompensavo dėl Vokietijos padalijimo patirtą žalą, rėmėsi EB 87 straipsnio 2 dalies c punkte numatyta bendrojo valstybės pagalbos draudimo išimtimi. Tokios pat nuomonės buvo laikomasi ir rašytinėje proceso Pirmosios instancijos teisme dalyje. Kaip buvo patikslinta šio sprendimo 64–66 punktuose, EB 87 2 dalies c punktas nėra taikomas ir neturi ekvivalento EAPB sutartyje. Be to, tokių priemonių kompensacinio pobūdžio vertinimas priklauso Komisijos diskrecijai, kurią įgyvendindama ji turi patikrinti, ar patenkintos prašomos išimties taikymo sąlygos (šiuo klausimu žr. 1999 m. gruodžio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Freistaat Sachsen ir kt. prieš Komisiją*, T-132/96 ir T-143/96, Rink. p. II-3663, 140 punktą).

75 Atsižvelgiant į tai, vien nuorodos į EB 87 straipsnio 2 dalies c punkte numatytą išimtį nepakanka, kad EAPB sutarties tikslais būtų įrodytas aiškus priežastinis ryšys tarp ieškovei suteiktos naudos ir tariamos ekonominės žalos, kurią patyrė *Zonenrandgebiet* esančios įmonės.

76 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad pirmo ieškinio pagrindo antroji dalis yra atmestina.

Dėl trečios dalies, susijusios su tariama būtinybe išnagrinėti Bendrijos valstybių narių mokesčių teisės aktus, siekiant nustatyti, kas yra „įprasta“ mokesčių našta

— Šalių argumentai

77 Ieškovė tvirtina, kad ginčijamame sprendime nenurodomas joks pagrįstas kriterijus, kurį galėtų patikrinti Bendrijos teismas tam, kad būtų nustatyta, kas yra „įprasta“

įmonių mokesčių našta, pagal kurią būtų galima konstatuoti valstybės pagalbos buvimą AP 4 straipsnio c punkto prasme. Ieškovės manymu, atlikdama palyginimą, kad nustatytų, kas yra „įprasta“ mokesčių našta, Komisija neturėjo remtis vien Vokietijos Federacinės Respublikos mokesčių nuostatomis, kaip ji padarė ginčijamo sprendimo 60 konstatuojamojoje dalyje, kurioje sugretino ZRFG taisyklės dėl ypatingųjų atskaitymų ir bendrąsias taisykles, taikomas ypatingiesiems atskaitymams Vokietijoje. Komisija taip pat turėjo atsižvelgti į mokesčių dydį bei investicinio turto amortizacijos laikotarpius, taikomus juodosios metalurgijos sektoriuje visoje bendrojoje rinkoje ar bent valstybėse narėse, kuriose veikia ieškovės konkurentai. Tik tokia skirtingose valstybėse narėse taikomų mokesčių teisės normų lyginamoji analizė būtų leidusi išsiaiškinti, ar dėl ZRFG 3 straipsnio taikymo ieškovė gavo naudos, kuri dėl savo pobūdžio ir poveikio prilygo subsidijai tiesiogine šio žodžio prasme.

- 78 Atsakovė teigia, kad pagrindinės sąlygos, ypač infrastruktūros, kiekvienoje valstybėje narėje skiriasi, ir paprastai didesni mokesčiai susiję su geresnėmis pagrindinėmis sąlygomis. Būtent dėl šios priežasties nagrinėjant ginčijamos priemonės atrankinio pobūdžio klausimą, atitinkama valstybė narė yra tinkamas lyginimo matas. Taigi visiškai nebūtina lyginti skirtingose valstybės narėse galiojančių atitinkamų taisyklių.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 79 Kaip Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs EB sutarties atžvilgiu, EB 87 straipsnio 1 dalies taikymas tik reikalauja išsiaiškinti, ar atsižvelgiant į tam tikras teisės nuostatas, valstybės priemonė gali sudaryti palankesnes sąlygas „tam tikroms įmonėms arba tam tikrų prekių gamybai“, palyginti su kitomis įmonėmis, kurios šio reglamentavimo siekiamo tikslo požiūriu yra faktiškai ir teisiškai panašioje situacijoje (2001 m. lapkričio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Adria-Wien Pipeline ir Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C-143/99, Rink. p. I-8365, 41 punktą ir 42 punkte cituoto sprendimo *Ispanija prieš Komisiją* 47 punktą).

- 80 Toks vertinimas taikytinas ir EAPB sutarties atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 27 punkte cituoto sprendimo *Ecotrade* 41 punktą).
- 81 Todėl siekiant išsiaiškinti, kas yra nauda su valstybės pagalbos sąvoka susijusios teismų praktikos prasme, atsižvelgiant į tam tikras teisės nuostatas, būtina nustatyti atskaitos tašką, kurio atžvilgiu ši nauda gali būti lygintina. Šiuo atveju, apibrėžus „įprastą“ mokesčių našta minėtos teismų praktikos prasme, visose valstybėse narėse ar tik kai kuriose jų, taikomų mokesčių taisyklių lyginamoji analizė neišvengiamai iškraipytų nuostatų dėl valstybės pagalbos kontrolės paskirtį bei veikimą. Iš tikrųjų, nesant Bendrijos lygmeniu suderintų valstybių narių mokesčių teisės aktų, ši analizė iš esmės reikštų, kad būtų lyginamos skirtingos faktinės ir teisinės situacijos, atsiradusios dėl valstybių narių įstatymų ar teisės aktų skirtumų. Be to, šioje byloje ieškovės pateikti duomenys parodo tarp valstybių narių egzistuojančius skirtumus, ypač investicinio turto apmokestinimo pagrindo ir mokesčių tarifų atžvilgiu.
- 82 Atsižvelgdama į tai, Komisija turėjo teisę tik patikrinti, kokia nauda atsiranda dėl ZRFG 3 straipsnyje numatytų priemonių, palyginti su bendraisiais Vokietijos mokesčių teisės aktais.
- 83 Be to, priešingai nei tvirtina ieškovė, Bendrijos teismų praktika neįpareigoja Komisijos įrodyti, kad mokesčių, kuriuos paprastai turi sumokėti įmonė, sumažinimas būtų turėjęs tokį pat poveikį kaip ir subsidija siaurąją žodžio prasme.
- 84 Nors valstybės pagalbos sąvoka apima ne tik pozityviausias išmokas, kaip antai pati subsidija, bet ir priemones, įvairiais būdais sumažinančias paprastai įmonei tenkančias mokestines ir kitas finansines prievoles, kurios, nors ir nėra subsidijos

tiesiogine šio žodžio prasme, turi panašų pobūdį ir tokį pat poveikį (šiuo klausimu žr. 27 punkte cituotų sprendimų *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją* 39 punktą, *Banco Exterior de España* 13 punktą ir *Ecotrade* 34 punktą), teismų praktika siekiama ne nustatyti hierarchiją tarp to, kas yra subsidija siaurąja šio žodžio prasme ir kitų subsidijai prilyginamų priemonių, o apibrėžti valstybės pagalbos sąvoką AP 4 straipsnio c punkto prasme. Iš šio apibrėžimo matyti, kad įrodžius, jog valstybės priemonė sumažina įmonės mokestines ir kitas finansines prievoles, ši priemonė turėtų būti laikoma valstybės pagalba ir būtent dėl tokio vertinimo ji prilyginama subsidijai siaurąja šio žodžio prasme. Priešingai nei tvirtina ieškovė, šiuo atveju nereikia pateikti jokių papildomų įrodymų.

85 Atsižvelgiant į tai, trečioji pirmo ieškinio pagrindo dalis yra atmestina.

Dėl ketvirtosios dalies, susijusios su tariama Komisijos pareiga įrodyti, kad ZRFG 3 straipsnyje numatytų mokestinių priemonių poveikis konkurencijai yra toks pat kaip ir klasikinės subsidijos poveikis

— Šalių argumentai

86 Ieškovė tvirtina, kad ginčijamame sprendime nėra jokio Komisijos kritikuojamų mokestinių priemonių poveikio konkurencijai vertinimo, nors iš 27 punkte cituoto sprendimo *Ecotrade* 34 punkto matyti, kad Komisija gali valstybės pagalba AP 4 straipsnio c punkto prasme pripažinti valstybės priemones, mažinančias įmonių mokesčių našta, jei ji prieš tai įrodo, kad šios priemonės daro tokį patį poveikį konkurencijai kaip ir klasikinė subsidija.

- 87 Atsakovė visų pirma tvirtina, kad valstybės pagalbos kontrolė yra ribota funkcija, nes ja nesiekama panaikinti visų konkurencijos iškreipimų bendrojoje rinkoje, o tik uždrausti atitinkamus valstybės įsikišimo aspektus, kaip antai pagalbos suteikimas. Atsakovė taip pat tvirtina, kad pagalbos sąvoka yra platesnė nei subsidijos, nes ji taip pat apima priemones, kurios savo prigimtimi bei poveikiu yra tolygios tiesioginėms subsidijoms. Jos manymu, tam, kad priemonės būtų laikomos pagalba AP 4 straipsnio c punkto prasme, nebūtina iš anksto įrodyti, kad jos turi tokį patį poveikį konkurencijai kaip ir klasikinės subsidijos. Be to, su valstybės pagalba susijusios nuostatos, t. y. EB 87 1 dalis ir AP 4 straipsnio c punktas, neskiria pagalbos klasikinės subsidijos forma ar kitų rūšių pagalbos. Dėl 27 punkte cituoto sprendimo *Ecotrade*, kuriame buvo aptartas skirtumas tarp subsidijos siaurąja žodžio prasme, t. y. tiesioginio piniginių lėšų suteikimo, ir kitų pagalbos formų, pavyzdžiui, mokestinių pajamų, kurios normaliomis aplinkybėmis būtų surinktos, atsisakymas, atsakovė pastebi, kad šis skirtumas yra visiškai nesusijęs su ginčijamų priemonių vertinimu ir neturi jokios įtakos jų atrankiniam pobūdžiui nustatyti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 88 Nurodydama ketvirtąją dalį ieškovė tvirtina, kad, pirma, Komisija neišnagrinėjo, ar paprastai įmonei tenkančių mokestinių ir kitų finansinių prievolių sumažinimas turi tokį patį poveikį kaip ir klasikinė subsidija. Antra, ieškovė mano, kad iš 27 punkte cituoto sprendimo *Ecotrade* matyti, jog Komisija turėjo pateikti įrodymą dėl ZRFG 3 straipsnyje numatytų priemonių poveikio konkurencijai.
- 89 Pirmo teiginio atžvilgiu, remdamasis 84 punkte nurodytais motyvais, Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad Komisija neturi pareigos nagrinėti, ar įmonės mokestinių ir kitų finansinių prievolių sumažinimas daro tokį patį poveikį kaip ir subsidija siaurąja šio žodžio prasme. Taigi šis teiginys atmestinas.

- 90 Dėl antro teiginio, susijusio su būtinybe įrodyti ZRFG 3 straipsnyje įtvirtintų priemonių poveikį konkurencijai, konstatuotina, kad remiantis nusistovėjusia teismų praktika matyti, jog pagal AP 4 straipsnio c punktą valstybės pagalba laikytina nesuderinama su bendrąja rinka ir nebūtina įrodyti arba bent patikrinti, ar iš tikrųjų egzistuoja arba gali kilti grėsmė konkurencijos sąlygoms (1999 m. gegužės 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Moccia Irme ir kt. prieš Komisiją*, T-164/96 – T-167/96, T-122/97 ir T-130/97, Rink. p. II-1477, 82 punktas ir 1999 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją*, T-158/96, Rink. p. II-3927, 113 punktas).
- 91 Todėl tam, kad būtų taikomos AP 4 straipsnio c punkto nuostatos, pagalbos priemonė nebūtinai turi daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai ar konkurencijai (2001 m. birželio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Moccia Irme ir kt. prieš Komisiją*, C-280/99 P – C-282/99 P, Rink. p. I-4717 32 ir 33 punktai bei 62 punkte cituoto sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 102 punktas).
- 92 Be to, priešingai nei teigia ieškovė, 27 punkte cituoto sprendimo *Ecotrade* 34 punktas nėra susijęs su priemone, kuri galėtų būti kvalifikuojama kaip valstybės pagalba, poveikiu konkurencijai, o tik nurodo 84 punkte cituotą nusistovėjusią teismų praktiką, susijusią su valstybės pagalbos sąvokos apibrėžimu.
- 93 Tokiomis aplinkybėmis, priešingai nei tvirtina ieškovė, Komisija neturėjo tikrinti, ar ZRFG 3 straipsnyje numatytos priemonės daro poveikį konkurencijai, kad galėtų jas kvalifikuoti kaip valstybės pagalbą AP 4 straipsnio c punkto prasme.
- 94 Taigi pirmo ieškinio pagrindo ketvirtoji dalis, kartu ir visas pirmas ieškinio pagrindas yra atmestini.

Dėl antrojo teisinio pagrindo, susijusio su klaidingu AP 4 straipsnio c punkto ir AP 67 straipsnio išaiškinimu

Šalių argumentai

- 95 Ieškovė teigia, kad dėl EAPB sutartimi įtvirtintos „dalinės integracijos“, AP 4 straipsnio c punktas susijęs tik su specialiąja pagalba anglies ir plieno sektoriaus įmonėms. Todėl vadinamoji „nespecialioji“ pagalba, t. y. šiuo atveju pagalbos schemos, kuriomis naudojasi ne tik anglies ir plieno sektoriaus, bet ir kitų ekonominių sektorių įmonės, nepatenka į AP 4 straipsnio c punkte numatyto draudimo taikymo sritį. Ieškovės manymu, remiantis Teisingumo Teismo ir Komisijos administracine praktika, valstybių narių teisės normos dėl nespécialiosios pagalbos yra tik koordinuotai kontroliuojamos pagal su valstybės pagalba susijusias EB sutarties nuostatas ir AP 67 straipsnį.
- 96 Todėl ieškovė tvirtina, kad ginčijamas sprendimas pagrįstas AP 4 straipsnio c punkto taikymo srities išplėtimu, kuris prieštarauja Sutarčiai. Tačiau toks išplėtimas negali pakeisti AP sutarties 4 straipsnio c punkto ir AP 67 straipsnio taikymo sričių taip, kad tai turėtų teisinių pasekmių. Ieškovės manymu, šių normų taikymo sritis buvo išplėsta priėmus pagalbos juodajai metalurgijai taisykles, kuriose Komisija pradedant 1986 m. nustojo skirstyti valstybės pagalbą į specialiąją ir nespécialiąją.
- 97 Ieškovė teigia, kad AP 67 straipsnis taikomas ne tik valstybių narių priemonėms, neturinčioms valstybės pagalbos požymių. Ši nuostata taip pat taikoma visoms nespécialiosioms paramos priemonėms, kurių valstybės narės ėmėsi pasinaudodamos bendra kompetencija ekonominės ir mokesčių politikos srityje. Be to,

atsižvelgdama į EB 305 straipsnį, Komisija, priimdama įvairias pagalbos juodajai metalurgijai taisykles, negalėjo pakeisti EAPB sutartimi įtvirtintos dalinės integracijos pobūdžio.

98 Ieškovės manymu, kadangi ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokeskinės taisyklės nėra valstybės pagalba AP 4 straipsnio c punkto prasme, neegzistuoja ir ginčijamo sprendimo 67–76 konstatuojamose dalyse Komisijos nurodyta pranešimo pareiga. Priešingai, ieškovės nuomone, ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokeskinės priemonės yra „valstybės narės veiksmas“ AP 67 straipsnio 1 dalies prasme, apie kurį Vokietijos Federacinė Respublika būtų turėjusi pranešti Komisijai, jeigu jų taikymas būtų padaręs „didelę įtaką konkurencijos sąlygoms anglių ir plieno pramonėje“. Ieškovės manymu, klausimas siekiant sužinoti, ar nagrinėjamu atveju šios sąlygos buvo įvykdytos, yra nesvarbus, nes Vokietijos vyriausybė, laikydama EB 88 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos procedūros, keletą kartų informavo Komisiją apie ZRFG. Be to, neturi reikšmės, kad per administracinę procedūrą Vokietijos Federacinė Respublika, kaip teigia Komisija ginčijamo sprendimo 66 konstatuojamojoje dalyje, nesirėmė AP 67 straipsniu, nes, ieškovės manymu, minėtas straipsnis yra imperatyvi nuostata, pagrįsta su daline integracija susijusiu kompetencijos tarp Bendrijos ir valstybių narių padalijimu.

99 Įstojusi į bylą šalis pritaria ieškovės argumentams.

100 Atsakovė atsikerta, kad skirstymas į bendrąją ir specialiąją pagalbą nėra aktualus, nes EAPB sutartis tokio skirstymo nenumato. Ji tvirtina, kad net jeigu AP sutarties 67 straipsnis gali būti taikomas daugeliui valstybių narių mokesčių politikos sričių, jis nėra taikomas mokeskinėms priemonėms, patenkančioms į AP 4 straipsnio c punkto taikymo sritį. Šis apribojimas aiškiai parodo, kad EAPB sutarties taikytiną nuostatą lemia tik pagalbos pobūdis.

101 Savo pastabose dėl įstojimo į bylą paaiškinimo atsakovė taip pat teigia, kad AP 4 straipsnio c punkte nustatyto draudimo griežtumas būtų nesuvokiamas, jei ši nuostata nebūtų taikoma valstybės pagalbos priemonėms, neapsiribojančioms tik anglies ir plieno sektoriumi. Atsakovės manymu, valstybės narės būtų galėjusios nesunkiai pažeisti šią nuostatą, patvirtinus nespacialiosios pagalbos schemą, kuri dėl savo turinio iš esmės, nors ir neišskirtinai, būtų taikoma anglies ir plieno pramonei.

102 Galiausiai atsakovė tvirtina, kad, remiantis Teisingumo Teismo praktika, AP 67 straipsnyje nurodytais veiksmais negali būti laikomi tokie veiksmai, kurie pagal AP 4 straipsnio c punktą, kad ir kokia būtų jų forma, laikomi nesuderinamais su bendrąja anglies ir plieno rinka ir turi būti panaikinami arba draudžiami. Atsakovės manymu, AP 67 straipsnio 2 dalis yra speciali norma, kuri turi būti taikoma laikantis visų joje numatytų sąlygų. Tik Komisija išimtiniais atvejais gali nustatyti tam tikras finansinės pagalbos formas AP 67 straipsnio 2 dalies pirmoje įtraukoje numatytu atveju arba pritarti joms pagal griežtesnes AP 54–56 straipsnių normas. Atsakovės nuomone, AP 4 straipsnio c punktas, draudžiantis valstybės pagalbą, bet kuriuo atveju yra bendra taisyklė, o AP 67 straipsnio 2 dalies pirma įtrauka, leidžianti tam tikrais atvejais pripažinti pagalbą leistina, yra išimtis.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

103 Visų pirma primintina, kad pagal AP 80 straipsnį EAPB sutartis taikoma tik įmonėms, vykdančioms gamybinę veiklą anglies ir plieno sektoriuje.

104 Iš to matyti, kad įmonei taikomas AP 4 straipsnio c punkte nustatytas draudimas tik tuomet, jeigu ji vykdo tokią gamybinę veiklą (šiuo klausimu žr. 1959 m. gruodžio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Société des fonderies de Pont-à-Mousson prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją*, 14/59, Rink. p. 445, 467 bei 468 ir 2003 m. sausio 28 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-334/99, Rink. p. I-1139, 78 punktą).

- 105 Šiuo atveju akivaizdu, kaip ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamojoje dalyje pastebėjo ir Komisija, kad ieškovė yra įmonė AP 80 straipsnio prasme.
- 106 Atsižvelgdamas į atsakymą dėl pirmojo ieškinio pagrindo, Pirmosios instancijos teismas teigia, kad antrojo ieškinio pagrindo nagrinėjimas turi apsiriboti patikrinimu, ar Komisija ginčijamame sprendime teisingai rėmėsi tuo, kad AP 4 straipsnio c punktas taikomas valstybės pagalbos schemai, kuri nėra specialiai skirta anglies ir plieno sektoriui.
- 107 Pagal AP 4 straipsnio c punktą valstybių teikiamos subsidijos ar parama, neatsižvelgiant į jų formą, yra draudžiamos, remiantis EAPB sutarties nuostatomis.
- 108 Šia nuostata siekiama panaikinti bei uždrausti tam tikras valstybių narių priemones srityje, kuri pagal EAPB sutartį priklauso Bendrijos kompetencijai (šiuo klausimu žr. 27 punkte cituoto sprendimo *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją* 47 punktą).
- 109 Pastebėtina, kad AP 4 straipsnio c punktas neskiria nei individualios pagalbos nuo pagalbos schemų, nei specialiosios pagalbos schemų anglies ir plieno sektoriui nuo nespecialiosios pagalbos. Be to, šioje nuostatoje numatytas valstybės pagalbos draudimas yra suformuluotas griežtai (šiuo klausimu žr. 1999 m. rugsėjo 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *RJB Mining prieš Komisiją*, T-110/98, Rink. p. II-2585, 76 punktą).
- 110 O tarpu AP 67 straipsniu siekiama apsaugoti nuo konkurencijos iškreipimų, kurie neišvengiamai atsiranda valstybėms narėms pasinaudojus savo kompetencija (27 punkte cituoto sprendimo *Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją* 47 punktas ir 2001 m. birželio 5 d. Pirmosios

instancijos teismo sprendimo *ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi prieš Komisiją*, T-6/99, Rink. p. II-1523, 83 punktas). Be to, AP 67 straipsnis paprasčiausiai įtvirtina apsaugos priemonės, kurių gali imtis Bendrija dėl valstybių narių veiksmų, kurie, nors ir darydami didelę įtaką konkurencijos sąlygoms anglies ir plieno pramonėje, neturi jai staigaus bei tiesioginio poveikio (1960 m. gegužės 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Hauts fourneaux et fonderies de Givors ir kt. prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją*, 27/58 – 29/58, Rink. p. 503, 526 punktas).

- 111 Taigi Bendrijos teismas jau yra nusprendęs, kad AP 4 straipsnio c punktas ir AP 67 straipsnis apima dvi skirtingas sritis (27 punkte cituoto sprendimo *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją* 47 punktas ir 2001 m. rugsėjo 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Banks*, C-390/98, Rink. p. I-6117, 88 punktas) ir kad AP 67 straipsnis netaikomas valstybės pagalbai (62 punkte cituoto sprendimo *Forges de Clabecq prieš Komisiją* 141 punktas). Todėl AP 67 straipsnis nėra ypatingas 4 straipsnio c punkto taikymo atvejis.
- 112 Tiesa, nuo aštuntojo dešimtmečio pradžios iki 1981 m. rugpjūčio 7 d. Komisijos sprendimo Nr. 2320/81/EAPB dėl pagalbos juodajai metalurgijai Bendrijos taisyklių (OL L 228, p.14), sudariusio antrąsias pagalbos juodajai metalurgijai taisykles, priėmimo, Komisija manė, kad AP 4 straipsnio c punktas taikomas tik specialiajai pagalbai juodosios metalurgijos įmonėms, t. y. pagalbai, kuri (ar daugiausiai) buvo skirta šioms įmonėms; o bendros ir regioninės pagalbos juodajai metalurgijai schemų kontrolę Komisija vykdė pagal AP 67 straipsnį ir EB 87 bei 88 straipsnius.
- 113 Ši pozicija buvo grindžiama tuo, kad dėl griežto AP 4 straipsnio c punkto draudimo buvo būtina panaikinti konkurencijos iškraipymus, kenkiančius anglies ir plieno sektoriuje veikiančioms įmonėms, net jeigu atitinkamoje šalyje pagalba buvo teikiama kitoms pramonės šakoms, bei rasti išeitį iš ekonominių ir finansinių sunkumų, kurie stipriai paveikė juodosios metalurgijos sektorių. Atsižvelgdama į būtiną sektoriaus restruktūrizaciją, kuri reikalavo „iš beveik visų juodosios metalurgijos įmonių daugiau lėšų“, negu jos turėjo, ir kurios taip pat viršijo

Bendrijos turėtas lėšas, Komisija vieningu Tarybos pritarimu sukūrė valstybių narių pagalbos schemų juodajai metalurgijai kontrolės ir Bendrijos reglamentavimo sistemą, „kurių Bendrijos reglamentavimą atitinkantis pobūdis (buvo) užtikrinamas tuo, kad jos atitiko Bendrijos tikslus“ (pirmųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių pirma konstatuojamoji dalis). Vis dėlto pirmosios pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės buvo taikomos tik specialiajai pagalbai, nes bendros ir regioninės pagalbos schemų taikymo kontrolę Komisija vykdė pagal AP 67 straipsnį ir EB 87 bei 88 straipsnius.

- 114 Tačiau tokio juodosios metalurgijos įmonėms palankaus sprendimo pasirinkimas vis dėlto nereiškia, kad valstybės pagalbos priežiūros srityje Komisija atsisakė bet kokios galimybės nustatyti, jog dėl būtinybės restruktūrizuoti juodosios metalurgijos įmones ir laipsniškai panaikinti valstybės pagalbą AP 4 straipsnio c punkto draudimas turėtų būti taikomas visas, išskyrus tuos atvejus, kai ji tokią pagalbą, neatsižvelgiant į tai, ar ji buvo skirta specialiai juodosios metalurgijos sektoriui, galėjo pripažinti vadinamąja „Bendrijos“ pagalba, todėl – suderinama su tinkamu bendrosios rinkos funkcionavimu. Būtent taip reikėtų aiškinti antrąsias pagalbos juodajai metalurgijai bei vėlesnes taisykles, įskaitant šeštąsias taisykles, kuriomis pagrįstas ginčijamas sprendimas.
- 115 Taigi tai, kad pradedant antrosiomis pagalbos juodajai metalurgijai taisyklėmis, visos taisyklės numato, jog jos taikomos „bet kokiai juodajai metalurgijai suteiktai pagalbai (...) neatsižvelgiant į tai, ar ji yra specialioji“, skirta tik tam, kad būtų atkurta pirminė AP 4 straipsnio c punkto taikymo sritis, nes ši norma neskiria uždraustos valstybės pagalbos rūšių.
- 116 Šiuo atveju, kadangi ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokestinės priemonės ieškovės naudai yra valstybės pagalba, kaip nagrinėdamas pirmą ieškinio pagrindą konstatavo Pirmosios instancijos teismas, joms taikomas AP 4 straipsnio c punktas.

- 117 Atsižvelgiant į tai ir nepaisant netikrumo, kurį šiuo atveju galėjo sukelti pasikeitęs Komisijos aiškinimas ir kuris bus nagrinėjimas vertinant septintą ieškinio pagrindą, Komisija ginčijamo sprendimo 66 konstatuojamojoje dalyje teisingai konstatavo, kad šioje byloje taikomas AP 4 straipsnio c punktas, o ne AP 67 straipsnis.
- 118 Todėl antras ieškinio pagrindas, susijęs su tariama klaida dėl AP 4 straipsnio c punkto ir AP 67 straipsnio išaiškinimo, yra atmestinas.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su AP 95 straipsnio netaikymu

Šalių argumentai

- 119 Ieškovė tvirtina, kad jei Pirmosios instancijos teismas atmestų ieškinio pagrindą, susijusį su klaidingu AP 67 straipsnio aiškinimu, turėtų būti pripažinta, kad Komisija padarė klaidą nepatikrinsi *ex officio*, ar ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokestinės priemonės gali būti laikomos suderinamomis su bendrąja rinka atsižvelgiant į visus EAPB sutarties tikslus (AP 2–4 straipsniai). Savo dublike ieškovė patikslina, kad Komisija neturi diskrecijos spręsti, ar ji privalo atlikti patikrinimą pagal AP 95 straipsnį. Jos diskrecija apsiriboja vien AP 95 straipsnyje paminėtų AP 2, 3 ir 4 straipsnių aiškinimu bei taikymu.
- 120 Ieškovė prieštarauja ginčijamo sprendimo 123 konstatuojamoje dalyje pateiktam Komisijos teiginiui, kad remiantis Pirmosios instancijos teismo sprendimu byloje *Irish Steel* (1999 m. liepos 7 d. Sprendimas *Wirtschaftsvereinigung Stahl prieš Komisiją*, T-106/96, Rink. p. II-2155) ji neturi teisės leisti teikti valstybės pagalbos

AP 95 straipsnio pagrindu, jeigu ji neatitinka leidimo suteikimo kriterijų, įtvirtintų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklėse. Ieškovės nuomone, minėtame sprendime Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad atitinkamose taisyklėse nustatytas draudimas taikomas tik jose numatytai valstybės pagalbai, kuri buvo laikoma suderinama su EAPB sutartimi, todėl Komisijai šios taisyklės buvo privalomos tik tuomet, kai ji vertino, ar pagalba, kuriai taikomos taisyklės, neprieštaruja Sutarčiai. Ieškovės manymu, kitais atvejais pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės yra netaikytinos, todėl negali turėti įtakos Komisijos sprendimui, priimtam pagal AP 95 straipsnį. Ieškovės tvirtinimu, kadangi ZRFG 3 straipsnyje numatytos ypatingųjų atskaitymų taisyklės neatitinka pagalbos juodajai metalurgijai taisyklėse įtvirtintos valstybės pagalbos sąvokos, sprendimas pagal AP 95 straipsnį galėjo būti priimamas.

- 121 Ieškovė priduria, kad atsižvelgiant į EAPB sutarties tikslus, numatytus AP 2, 3 ir 4 straipsniuose, iš tikrųjų buvo būtina suteikti leidimą taikyti ZRFG 3 straipsnį, kad įmonės turėtų pakankamai paskatų plėsti bei gerinti savo padalinių gamybos potencialą pasienio regionuose (AP 3 straipsnio d punktas), ir būtų užtikrinta, jog bus išsaugotos darbo vietos bei nebus sukelta ilgalaikių ūkio sutrikimų (AP 2 straipsnio 2 dalis). Ieškovės manymu, tai yra tie patys politiniai samprotavimai, paskatinę Romos sutarties rengėjus dėl dirbtinio Europos padalijimo EB 87 straipsnio 2 dalyje numatyti, kad pasienio regionų skatinimas neprieštaruja bendrajai rinkai. Be to, EAPB sutartimi siekiamų tikslų atveju šie samprotavimai taip pat yra svarbūs. Šiuo atveju Komisija neatliko tokio tyrimo pagal AP 95 straipsnį.

- 122 Įstojusi į bylą šalis teigia, kad to, jog nebuvo valstybės narės pranešimo pagal AP 95 straipsnį, nepakanka, kad Komisija būtų atleista nuo pareigos imtis veiksmų pagal šią nuostatą ir prireikus pripažinti valstybės pagalbą suderinama su bendrąja rinka arba kad Komisijai būtų trukdoma tai padaryti.

- 123 Be to, įstojusi į bylą šalis nurodo, kad pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės nemini ypatingo žalos, patirtos dėl Vokietijos padalijimo, kompensacijos atvejo. Kad pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės netaikomos, matyti ir iš 120 punkte cituoto sprendimo byloje *Irish Steel*, pagal kurį dėl pagalbos, nepatenkančios į šiose taisyklėse nurodytas kategorijas, gali būti taikoma atskira išimtis pagal AP 95 straipsnį. Ieškovės manymu, atsižvelgiant į tai, kad šios žalą kompensuojančios priemonės jokių būdu negali būti prilyginamos regioninei pagalbai pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių prasme, minėtos taisyklės šioje byloje netaikomos, todėl nebūtų prieštaravusios tam, kad Komisija būtų priėmusi sprendimą pagal AP 95 straipsnį.
- 124 Galiausiai į bylą įstojusi šalis nurodo, kad Komisija, pasinaudodama savo diskrecijos teise pagal AP 95 straipsnį, padarė aiškia vertinimo klaidą. Ši klaida atsirado dėl to, kad Komisija kompensacinę pagalbą pasienio regionuose vertino ne atsižvelgdama į specifinę dėl politinio *force majeure* Vokietijos padalijimo atsiradusią žalą, o tik remdamasi pagalbos juodajai metalurgijai taisyklėmis, kurios šiuo atveju netaikomos. Bet kuriuo atveju įstojusi į bylą šalis mano: kadangi dėl Vokietijos padalijimo patirta žala nenumatyta EAPB sutartyje, Komisija šį atvejį turėjo vertinti remdamasi EB 87 straipsnio 2 dalies c punkte įtvirtintais kriterijais.
- 125 Atsikirdama atsakovė tvirtina, kad visų pirma, nepaisant to, jog šalia pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių Bendrijos teismų praktika pripažįsta galimybę priimti individualų sprendimą pagal AP 95 straipsnį dėl pagalbos kategorijų, nenumatytų tose taisyklėse, tokio sprendimo priėmimas priklauso nuo Komisijos vertinimo. Šiuo atveju negali būti keliamas kokios nors Komisijos pareigos klausimas, juo labiau pareigos atlikti vertinimą *ex officio*. Todėl Komisija turėjo kompetenciją vertinti, ar kurios nors aplinkybės pateisina dalinį AP 95 straipsnio taikymą. Šiuo klausimu atsakovė nurodo ginčijamo sprendimo 124 konstatuojamąją dalį, kurioje ji konstatavo, kad atliko vertinimą pagal AP 95 straipsnį ir nusprendė pagal jį nepriimti sprendimo.

126 Antra, atsakovės manymu, ginčijamas sprendimas nesusijęs su ZRFG *per se*, o veikiau su tuo, kad ieškovė pasinaudojo ypatingaisiais atskaitymais ir neapmokestinamų atidėjimų galimybe, t. y. su individualia pagalba. Todėl sprendžiant būtinybės priimti sprendimą pagal AP 95 straipsnį klausimą, yra nesvarbu, ar ZRFG buvo būtinas, kad užtikrintų įmonėms pakankamai paskatų plėsti bei gerinti savo padalinių gamybos potencialą pasienio regionuose ir būtų užtikrinta, jog bus išsaugotos darbo vietos, taip pat nebus sukelta ilgalaikių ūkio sutrikimų. Atsakovės manymu, turėjo būti įrodyta, kad ypatingieji atskaitymai ir neapmokestinami atidėjimai buvo būtini tam tikroms pagal EAPB sutartį skatintinoms investicijoms, o ieškovė to nepadarė.

127 Atsakovė paaiškino dėl įstojimo į bylą pastebi, kad, remiantis Teisingumo Teismo praktika, AP 95 straipsnio pirmąją pastraipą siekiama tik įtvirtinti galimybę ypatingais atvejais nukrypti nuo EAPB sutarties, kad Komisija galėtų išspręsti nenumatytas problemas. Komisija negali leisti teikti valstybės pagalbos, kuri nėra būtina EAPB sutarties tikslams pasiekti ir galėtų prisidėti prie konkurencijos iškraipymo.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

— Pirminės pastabos

128 Primintina, kad AP 95 straipsnio nuostatos leidžia Komisijai vienbalsiu Tarybos pritarimu ir pasitarus su Konsultaciniu komitetu priimti sprendimą ar rekomendaciją visais šioje Sutartyje nenumatytais atvejais, paaiškėjus, kad norint anglių ir

plieno bendrojoje rinkoje pagal AP 5 straipsnį pasiekti AP 2, 3 ir 4 straipsniuose nustatytus Bendrijos tikslus, tokie sprendimas ar rekomendacija yra būtini.

129 Atsižvelgiant į Sutarties struktūrą, AP 4 straipsnio c punktas nebūtų pažeistas, jei Komisija, tam, kad būtų išspręstos nenumatytos problemos, remdamasi AP 95 straipsnio 1 ir 2 dalimis, išimtinu atveju leistų valstybei narei suteikti jos numatytą bei Sutarties tikslus atitinkančią valstybės pagalbą (1977 m. spalio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *EISA prieš Komisiją*, T-239/94, Rink. p. II-1839, 63 punktas).

130 Valstybės pagalbos srityje Komisija rėmėsi AP 95 straipsnio 1 ir 2 dalimis dviem atvejais. Pirma, ji priimdavo bendrai taikomus sprendimus, t. y. pagalbos juodajai metalurgijai taisykles, kurios tam tikroms pagalbos kategorijoms numato bendrą valstybės pagalbos draudimo išimtį. Antra, ji priimdavo individualius sprendimus, kuriais išimtiniais atvejais buvo leidžiama tam tikra tiksliai apibrėžta valstybės pagalba.

131 Taigi AP 4 straipsnio c punktas nedraudžia Komisijai suteikti leidimą valstybės pagalbai numačius specialias jos kategorijas pagalbos juodajai metalurgijai taisyklėse arba tiesiogiai remiantis AP 95 straipsnio 1 ir 2 dalimis į šias kategorijas nepatenkančios valstybės pagalbos atvejais (šiuo klausimu žr. 129 punkte cituoto sprendimo *EISA prieš Komisiją* 70–72 punktus; 62 punkte cituoto sprendimo *Clabecq prieš Komisiją* 79 punktą ir 28 punkte cituoto sprendimo *DSG prieš Komisiją* 204 punktą).

132 Ginčijamame sprendime Komisija netaikė AP 95 straipsnio, motyvuodama tuo, kad:

- „121) Komisija visų pirma pažymi, kad Vokietija per šią procedūrą nepateikė jai formalaus prašymo pradėti (AP) 95 straipsnyje numatytą procedūrą.
- 122) EAPB sutartimi sukurta valstybės pagalbos sistema leidžia Komisijai tam tikromis sąlygomis ir laikantis AP 95 straipsnyje numatytos procedūros pritarti valstybės pagalbos suteikimui visais šioje sutartyje nenumatytais atvejais, kai toks sprendimas yra būtinas anglies ir plieno bendrojoje rinkoje pagal 5 straipsnį pasiekti vieną iš 2, 3 ir 4 straipsniuose nustatytų Bendrijos tikslų.
- 123) Remiantis 1999 m. liepos 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu (*Wirtschaftsvereinigung Stahl prieš Komisiją*, T-106/96, Rink. p. II-2155), nepranešimo nepakanka, kad Komisija būtų atleista nuo pareigos ar kad tai sutrukdytų jai imtis iniciatyvos pagal (AP) 95 straipsnį bei prireikus pripažinti pagalbą suderinamą su bendrąja rinka. Tačiau to paties sprendimo 42 punkte patikslinta, kad Komisijai, kuomet ji vertina taisyklėse numatytos valstybės pagalbos suderinamumą su Sutartimi, privaloma (pagalbos juodajai metalurgijai) taisyklėmis įtvirtinta bendra tvarka. Taigi ji neturi teisės pritarti tokiai pagalbai individualiu sprendimu, pažeisdama šiomis taisyklėmis nustatytas bendrąsias taisykles. Regioninė investicinė pagalba pagal nuo 1986 m. galiojančias (pagalbos juodajai metalurgijai taisykles) leidžiama tik griežtai apibrėžtose teritorijose, kurioms nepriskiriamos vietos, kuriose buvo atliktos ypatingaisiais atskaitymais bei neapmokestinamais atidėjimais subsidijuojamos investicijos. Atsižvelgdama į tai, Komisija daro išvadą, kad (AP) 95 straipsnis šiuo atveju netaikomas.
- 124) Vis dėlto, įgyvendindama savo diskrecijos teisę tuo klausimu, Komisija mano, kad šiuo atveju ji nenagrinėja Sutartyje nenumatyto atvejo, kai būtų reikalingas specialus sprendimas vienam iš Bendrijos tikslų, įtvirtintų (AP) 2, 3 ir 4 straipsniuose, pasiekti. Pavyzdžiui, suteikta pagalba nėra skirta Vokietijos juodosios metalurgijos pramonei sanuoti bei suteikti jai

ekonomiškai gyvybingą struktūrą. Be to, Vokietija niekada nenurodė, kad ketinama mažinti atitinkamos grupės galią, kuri būtų tiesiogiai susijusi su leidimu daryti ypatinguosius atskaitymus bei kaupti neapmokestinamus atidėjimus. Todėl šiuo atveju pagalbos teikimas negali būti pateisinamas pagal (AP) 95 straipsnį.

125) Be to, dėl ekonominės ir finansinės pažangos juodosios metalurgijos sektoriuje dešimtojo dešimtmečio pradžioje ir dėl (AP) 95 straipsnio pagrindu priimtų individualių sprendimų, leidusių suteikti restruktūrizavimo pagalbą daugeliui įmonių, 1993 m. gruodžio 17 d. Tarybos protokole pateiktame bendrame Tarybos ir Komisijos pareiškime nustatyta, kad „nepažeidžiant kiekvienos valstybės narės teisės prašyti priimti sprendimą pagal (AP) 95 straipsnį ir atsižvelgiant į 1993 m. vasario 25 d. Tarybos išvadas, Taryba skelbia savo tvirtą apsisprendimą vengti suteikti bet kokias naujas konkrečioms įmonėms teikiamos pagalbos išimtis pagal 95 straipsnį“.

133 Iš šių argumentų matyti, kad Komisija atsisakė taikyti AP 95 straipsnį, visų pirma remdamasi 120 punkte cituoto sprendimo *Wirtschaftsvereinigung Stahl prieš Komisiją* 42 punktu, pagal kurį ji galėjo pritarti valstybės pagalbai, kuriai taikomos pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės, pagal AP 95 straipsnį tik tuomet, kai toks atskiras leidimas neprieštaravo šiose taisyklėse įtvirtintoms bendrosioms taisyklėms (ginčijamo sprendimo 123 konstatuojamoji dalis). Be to, iš ginčijamo sprendimo 124 konstatuojamosios dalies matyti, kad Komisija taip pat nusprendė, jog nagrinėjamu atveju nebuvo patenkintos AP 95 straipsnio taikymo sąlygos.

134 Todėl, priešingai nei tvirtina ieškovė, Komisija neatsisakė išnagrinėti, ar šiuo atveju buvo galima taikyti AP 95 straipsnį. Ginčijamo sprendimo 124 konstatuojamoje dalyje ši institucija patikrino, ar šią nuostatą buvo galima taikyti, nepaisant to, kad Vokietijos Federacinė Respublika neprašė taikyti AP 95 straipsnio. Tačiau ji konstatavo, kad šiuo atveju nebuvo patenkintos jo taikymo sąlygos. Tokiomis

aplinkybėmis nebūtina nagrinėti ieškovės argumento, kad Komisija klaidingai aiškino 120 punkte cituotą sprendimą *Wirtschaftsvereinigung Stahl prieš Komisiją*, nes, nepaisant išaiškinimo, Komisija nusprendė ginčijamo sprendimo 124 konstatuojamoje dalyje patikrinti, ar yra išpildomos AP 95 straipsnio taikymo sąlygos.

- 135 Atsižvelgiant į tai, reikia patikrinti, ar Komisija, atsisakydama taikyti AP 4 straipsnio c punkte numatyto pagalbos draudimo išimtį pagal AP 95 straipsnį, padarė vertinimo klaidą, kaip teigia ieškovė.

— Dėl tariamos vertinimo klaidos atsisakius taikyti AP 95 straipsnį

- 136 Visų pirma primintina, kad Komisija turi diskrecijos teisę pagal AP 95 straipsnį nustatant, ar valstybės pagalba yra reikalinga Sutarties tikslams pasiekti (šiuo klausimu žr. 129 punkte cituoto sprendimo *EISA prieš Komisiją* 72 punktą; 1999 m. liepos 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Steel prieš Komisiją*, T-89/96, Rink. p. II-2089, 47 punktą ir 120 punkte cituoto sprendimo *Wirtschaftsvereinigung Stahl prieš Komisiją* 43 punktą).

- 137 Todėl šioje srityje teisėtumo kontrolė turėtų apsiriboti patikrinimu, ar Komisija, iškraipydama arba aiškiai klaidingai vertindama aplinkybes ar piktnaudžiaudama įgaliojimais ar procedūra, neviršijo savo įgaliojimų (šiuo klausimu taip pat žr. 120 punkte cituoto sprendimo *Wirtschaftsvereinigung Stahl prieš Komisiją* 63 punktą).

- 138 Sprendimo panaikinimą pateisinanti akivaizdi Komisijos klaida, vertinant faktines aplinkybes, galėtų būti konstatuojama tik tuomet, jei ieškovo pateiktų įrodymų pakaktų tam, kad sprendime esantis faktinių aplinkybių vertinimas būtų neįtikinantis (1996 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *AIUFFASS ir AKT prieš Komisiją*, T-380/94, Rink. p. II-2169, 59 punktas).
- 139 Šiuo klausimu primintina, kad ieškovė tik nurodė, jog atsižvelgiant į EAPB sutarties tikslus, numatytus AP 2, 3 ir 4 straipsniuose, iš tikrųjų buvo būtina suteikti leidimą taikyti ZRFG 3 straipsnį, kad įmonės turėtų pakankamai paskatų plėsti bei gerinti savo padalinių gamybos potencialą pasienio regionuose (AP 3 straipsnio d punktas) ir būtų užtikrinta, jog bus išsaugotos darbo vietos ir nebus sukelta ilgalaikių ūkio sutrikimų (AP 2 straipsnio 2 dalis) Tokio bendro pobūdžio argumento nepakanka, kad Komisijos vertinimą būtų galima laikyti nepagrįstu.
- 140 Be to, ieškovė nepateikė jokio įrodymo, jog pagalba investicijoms ypatingųjų atskaitymų ir neapmokestinamų atidėjimų forma buvo būtina EAPB sutarties tikslams įgyvendinti.
- 141 Paprasta ieškovės nuoroda į 2000 m. sausio 14 d. Vokietijos Federacinės Respublikos raštą, iš kurio tariamai aiškiai matyti, kad pagal EB 87 straipsnio 2 dalį leidžiama pagalba taip pat atitinka AP 2 ir 3 straipsnyje įtvirtintus tikslus, negali būti laikoma pakankamu įrodymu, jog nagrinėjama pagalba yra būtina AP 95 straipsnio prasme. Šiuo atveju pakanka patikslinti, kad, viena vertus, EB 87 straipsnio 2 dalis netaikoma EAPB sutarties kontekste, ir kad, antra vertus, pagalbos būtinumo vertinimas pagal AP 95 straipsnį turi būti atliekamas atsižvelgiant į specifinius EAPB sutarties tikslus, tarp kurių nėra pagalbos, leidžiamos pagal EB 87 straipsnio 2 dalį.

- 142 Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas mano, kad Komisija ginčijamo sprendimo 124 konstatuojamojoje dalyje atmetė AP 95 straipsnio taikymo galimybę dėl to, jog Vokietijos Federacinė Respublika nenurodė jokio tiesiogiai su suteikta pagalba susijusios grupės *Salzgitter* pajėgumų mažinimo plano.
- 143 Sektoriaus su pertekliniais gamybos pajėgumais, kaip yra juodojoje metalurgijoje, atveju gamybos pajėgumų mažinimas kartu su valstybės pagalba, kuriai galėtų būti suteikta atskiroji išimtis pagal AP 95 straipsnį, iš tikrųjų galėjo būti laikomi būtinais Sutarties tikslams pasiekti. Be to, toks mažinimas sudarytų sąlygas, skatinančias įmones plėsti bei gerinti savo gamybos potencialą (AP 3 straipsnio d punktas) ar modernizuoti gamybą (AP sutarties 3 straipsnio g punktas). Be to, turint omenyje perteklinius juodosios metalurgijos sektoriaus gamybos pajėgumus, toks kriterijus leistų išvengti rizikingų ekonominių iniciatyvų, tik padidinančių atitinkamas rinkas neigiamai veikiančią sutrikdymą, todėl galiausiai negalinčių veiksmingai bei ilgam laikui išspręsti atitinkamų regionų ir įmonių problemų, skatinimo.
- 144 Todėl, atsižvelgiant į Sutartyje įtvirtintų tikslų įvairovę bei Komisijos veiksmų laisvę, kuria ji, pasinaudodama diskrecijos teise, disponuoja vykdydama savo užduotį nuolat derinti šiuos skirtingus tikslus, kad būtų patenkintas bendras interesas (šiuo klausimu taip pat žr. 120 punkte cituoto sprendimo *Wirtschaftsvereinigung Stahl prieš Komisiją*, 65 punktą ir cituotą teismų praktiką), šiuo atveju Komisijos naudojamas gamybos pajėgumų mažinimo kriterijus nėra akivaizdi vertinimo klaida nustatant, ar yra taikomas AP 95 straipsnis.
- 145 Kadangi Komisija dėl to, kad Vokietijos Federacinė Respublika neinformavo apie jokių pajėgumų mažinimo planą, negalėjo nuspręsti, jog nagrinėjama pagalba investici-

joms mažina ieškovės gamybos pajėgumus, ji negalėjo konstatuoti, kad ginčijama pagalba padėjo įgyvendinti Sutarties tikslus.

¹⁴⁶ Dėl to visas trečias ieškinio pagrindas yra atmestinas.

¹⁴⁷ Iš to, kas buvo pasakyta, matyti, kad Komisija pagrįstai konstatavo, jog ZRFG 3 straipsnyje numatytos mokestinės priemonės, kuriomis pasinaudojo ieškovė, yra su bendrąja rinka nesuderinama valstybės pagalba. Pirmosios instancijos teismo nuomone, dabar nagrinėtinas septintas ieškinio pagrindas, susijęs su teisinio saugumo principo pažeidimu dėl to, kad Komisija reikalauja, jog Vokietijos Federacinė Respublika susigrąžintų iš ieškovės pagalbą, pripažintą nesuderinama su bendrąja rinka.

Dėl septintojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisinio saugumo principo pažeidimu

Šalių argumentai

¹⁴⁸ Ieškovė visų pirma pastebi, kad ginčijamo sprendimo 81 konstatuojamojoje dalyje Komisija, atrodo, laikosi nuomonės, jog pagal EAPB sutartį, priešingai negu EB sutarties atveju, teisė reikalauti grąžinti valstybės pagalbą yra neribojama laiko atžvilgiu, nes tai „prieštarautų pagrindiniam EAPB sutarties principui“, įtvirtinančiam absoliutų valstybės pagalbos draudimą. Ieškovės manymu, dėl tokio argumento atsirastų skirtumas tarp valstybės pagalbos teisės pagal EAPB ir EB sutartis, kurio iš

tikrųjų negalima nustatyti nei iš šių sutarčių struktūros bei turinio, nei iš Komisijos praktikos. Tariamasis absoliutus draudimo pobūdis netrukdo laikytis teisinio saugumo principo bei pripažinti senaties termino.

149 Todėl, ieškovės teigimu, teisinio saugumo principas galioja ir EAPB sutarties kontekste. Be to, tai yra bendrasis teisės principas, kuris taikomas ir valstybės pagalbos teisei, ir jo Komisija privalo laikytis.

150 Ieškovė taip pat tvirtina, kad Bendrijos teisėje numatytu reikalavimu susigrąžinti valstybės pagalbą siekiama kompensuoti neteisėtai gautas lengvatas, pagerinusias įmonės konkurencines sąlygas, kurios jas gavusiai įmonei būtų leidusios nustatyti mažesnes už jos konkurentų kainas. Tačiau, ieškovės manymu, Komisija nagrinėjama atveju nepateikė jokių argumentų dėl ZRFG 3 straipsnyje numatytų ypatingųjų atskaitymų poveikio konkurencijai.

151 Ieškovė priduria, kad Komisijos teisei reikalauti grąžinti pagalbą bet kuriuo atveju taikomas 10 metų senaties terminas. Šiuo atveju Komisija turėjo vadovautis tuo 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties (88) straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1) 15 straipsnyje numatytu terminu, nes jis įtvirtina pusiausvyrą tarp teisinio saugumo principo ir būtinybės ištaisyti konkurencijos iškraipymus.

152 Galiausiai, atsakydama į raštiškus Pirmosios instancijos teismo klausimus, kuriais buvo siekiama, kad ieškovė pagrįstų bei patikslintų savo argumentus, ieškovė nurodė, kad nuo 1980–1981 m. ji reguliariai pateikdavo veiklos ir metines ataskaitas Komisijai, ypač tarnyboms, kurios tuo metu tvarkant devintajame dešimtmetyje patvirtintą juodosios metalurgijos sektoriaus gamybos kvotų sistemą ir Komisijai

imantis atitinkamų Europos juodosios metalurgijos restruktūrizavimo veiksmų buvo atsakingos už valstybės pagalbos kontrolę bei juodosios metalurgijos sektoriaus restruktūrizavimą. Šie pastebėjimai buvo pakartoti Pirmosios instancijos teisme.

153 Savo rašytiniuose dokumentuose įstojusi į bylą šalis remiasi 90 punkte cituoto sprendimo *Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 69 punktu, kuriame Pirmosios instancijos teismas nustatė, kad Komisija, priimdama toje byloje ginčijamą sprendimą, neprivalėjo paisyti senaties termino, nes tuo metu joks senaties terminas nebuvo nustatytas. Iš šio sprendimo matyti, kad Pirmosios instancijos teismas senaties termino klausimą būtų išsprendęs kitaip, jei ginčijamo sprendimo priėmimo momentu jau būtų galiojęs Reglamentas Nr. 659/1999. Įstojusios į bylą šalies manymu, kadangi EB sutarties ir jos pagrindu priimta antrinė teisė EAPB sutartimi reguliuojamoms sritims taikoma subsidiariai, atsisakyti subsidiariai taikyti Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnį valstybės pagalbai pagal EAPB sutartį galima tik tuomet, jeigu jis prieštarautų EAPB sutarčiai, tačiau šiuo atveju taip nėra.

154 Atsakovė daro nuorodą į ginčijamo sprendimo 80 konstatuojamąją dalį ir 1998 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *BFM ir EFIM prieš Komisiją* (T-126/96 ir T-127/96, Rink. p. II-3437, 67 punktą), pagal kuriuos „iš esmės, kad įvykdytų savo funkciją užtikrinti teisinį saugumą, senaties terminas Bendrijos teisės aktų leidėjo turi būti nustatytas iš anksto“. Atsakovė pastebi, kad šiuo atveju taip nėra.

155 Dėl argumento, susijusio su subsidiariu Reglamento Nr. 659/1999 taikymu, atsakovė pažymi, kad pastarasis galioja tik EB sutarties taikymo srityje, ir jo taikymo sritis teisės aiškinimo keliu negali būti išplėsta į EAPB sutarties taikymo sritį. Tai gali padaryti tik teisės aktų leidėjas. 90 punkte cituotas sprendimas *Acciaierie di Bolzano*

prieš Komisiją šiuo atveju nieko nekeičia. Nors minėtas reglamentas iš tikrųjų galiojo ginčijamo sprendimo priėmimo momentu, išlieka aplinkybė, kad EAPB sutartis nenumato senaties termino, todėl toks terminas yra netaikomas.

- 156 Galiausiai atsakovė, atsakydama į Pirmosios instancijos teismo pateiktus raštiškus klausimus, nurodė, kad nėra svarbu, ar ji gavo ieškovės pateiktas metines ataskaitas, nes jų pateikimas negalėjo pakeisti pranešimo, būtino pagal valstybės pagalbą reglamentuojančią procedūrą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 157 Visų pirma pastebėtina, kad ginčijamo sprendimo 81 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė:

„Remiantis EAPB sutartimi, bet kokia nacionalinė valstybės pagalba yra draudžiama, išskyrus specialaus leidimo (pagal pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės), priimto (AP) 95 straipsnio pagrindu, atveju. Ši situacija iš esmės skiriasi nuo situacijos, reglamentuojamos (EB) 87 straipsnio 1 ir 3 dalimis, kuriomis remdamasi Komisija turi didelę diskreciją ir susiduria ne su absoliučiu pagalbos draudimu, o tik su galimu nesuderinamumu. Tiesa, Reglamente (...) Nr. 659/1999 numatyta senaties termino nuostata teisinio saugumo principo atžvilgiu yra reikalinga EB sutarties reglamentavimo sferoje, tačiau senaties terminas neturi prasmės EAPB sutarties taikymo srityje, nes ji ir toliau paklūsta absoliučiam pagalbos „draudimui“. Būtent šis EAPB sutartyje nustatytas „draudimas“ užtikrina teisinį saugumą, nes be specialaus leidimo suteikta valstybės pagalba yra neteisėta. Priemonių patikrinimo galimybės apribojimas laiko atžvilgiu prieštarautų šiam pagrindiniam EAPB sutarties principui.“

- 158 Šis nagrinėjimas negali patvirtinti šių argumentų.

- 159 Tam, kad atliktų savo funkciją, senaties terminas turi būti įtvirtintas iš anksto. Šio termino ir jo taikymo taisyklių įtvirtinimas priklauso Bendrijos teisės aktų leidėjo kompetencijai. Tačiau jis nesiėmė jokių veiksmų, kad įtvirtintų senaties terminą valstybės pagalbos kontrolės pagal EAPB sutartį srityje (šiuo klausimu žr. 62 punkte cituoto sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 139 punktą).
- 160 Vis dėlto pažymėtina, kad pagrindinis įvairiais būdais pasireiškiančio teisinio saugumo tikslas – užtikrinti, kad būtų galima numatyti teises aplinkybes bei santykius, kuriems taikoma Bendrijos teisė (1996 m. vasario 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Duff ir kt.*, C-63/93, Rink. p. I-569, 20 punktas ir 1997 m. kovo 19 d. Sprendimo *Oliveira prieš Komisiją*, T-73/95, Rink. p. II-381, 29 punktas).
- 161 Priešingai nei teigė Komisija Pirmosios instancijos teisme, šiuo atveju galimybės, kad Komisija pažeidė teisinio saugumo principą, negalima atmesti dėl to, jog nėra nustatytas senaties terminas, ir dėl to, jog Vokietijos Federacinė Respublika iš anksto nepranešė apie nagrinėjamą pagalbą EAPB sutartyje numatyta tvarka.
- 162 Šiuo atveju visų pirma pastebėtina, kad byloje, kurioje buvo priimtas 62 punkte cituotas sprendimas *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją*, Teisingumo Teismas neatmetė galimybės, jog gali būti konstatuotas bei prirėkus sankcionuotas teisinio saugumo principo pažeidimas, kurį padarė Komisija priimdama sprendimą, kuriuo reikalaujama susigrąžinti valstybės pagalbą, nepaisant to, jog nėra nustatytas senaties terminas ir apie pagalbą nebuvo pranešta iš anksto (62 punkte cituoto sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 140 punktas).

163 Be to, teisinio saugumo principo pažeidimą nurodo ieškovė, pasinaudojusi nagrinėjama valstybės pagalba. Valstybės pagalbos kontrolės bei patikrinimo mechanizmas, kurį numato šeštosios pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės, nenustato jokios specialios pareigos pagalbos gavėjui. Viena vertus, pareiga pranešti apie valstybės pagalbą ir draudimas iki tol įgyvendinti planuojamas pagalbos priemonės pagal šeštųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių 6 straipsnį yra skirti valstybei narėi. Kita vertus, jai taip pat skiriamas sprendimas, kuriuo Komisija konstatuoja pagalbos nesuderinamumą su bendrąja rinka bei ragina ją sustabdyti per nustatytą terminą (žr. pagal analogiją EB sutarties taikymo srityje 1996 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *SFEI ir kt.*, C-39/94, Rink. p. II-3547, 73 punktą). Kadangi valstybė narė yra vienintelis institucinis Komisijos partneris vykdamas valstybės pagalbos kontrolę pagal EAPB sutartį (šiuo klausimu žr. 1998 m. kovo 31 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Preussag Stahl prieš Komisiją*, T-129/96, Rink. p. II-609, 80 punktą), ieškovė negali būti traukiama atsakomybėn už tai, kad apie valstybės pagalbą nebuvo pranešta iš anksto.

164 Jei būtų pritarta Komisijos argumentams, tai reikėtų, kad jos reikalavimas susigrąžinti pagalbą negalėtų būti kvestionuojamas vien todėl, jog valstybė narė iš anksto nepranešė apie šią valstybės pagalbą, nors šis pažeidimas nėra priskirtinas pagalbos gavėjui.

165 Bendrijos teismai yra nustatę, kad, išskyrus išskirtines aplinkybes, gavėjas negali turėti teisėtų lūkesčių dėl pagalbos suteikimo teisėtumo, jei ji buvo suteikta nesilaikant išankstinės valstybės pagalbos kontrolės nuostatų. Apdairus ūkio subjektas turėtų paprastai įsitikinti, kad šios procedūros buvo laikytasi (1990 m. rugsėjo 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-5/89, Rink. p. I-3437, 14 punktas ir 1997 m. sausio 14 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-169/95, Rink. p. I-135, 51 punktas; 163 punkte cituoto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Preussag Stahl prieš Komisiją* 77 punktas; 2000 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *CETM prieš Komisiją*, T-55/99, Rink. p. II-3207, 121 punktas ir 110 punkte cituoto sprendimo *Elbe-Stahlwerke Feralpi prieš Komisiją* 182 punktas).

- 166 Tačiau ieškovė nesiremia teisėtais lūkesčiais, kad pagalba buvo suteikta tinkamai, o teigia, jog buvo pažeistas teisinio saugumo principas, kurio neriboja pagalbos gavėjo teisėtų lūkesčių atsiradimo sąlygos.
- 167 Taigi reikia patikrinti, ar Komisija šiuo atveju pažeidė teisinio saugumo principą.
- 168 Reikėtų pradėti nuo situacijos, kuri atsirado dėl 1971 m. rugpjūčio 4 d. Komisijos sprendimo, kuriuo ji neprieštaravo ZRFG 3 straipsnyje numatytų pagalbos schemų taikymui.
- 169 Kaip nurodyta šio sprendimo 67 punkte, iki pirmųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių galiojimo pabaigos 1981 m. gruodžio 31 d. Komisija laikėsi kitokio aiškinimo nei ginčijamame sprendime, pagal kurį bendros ir regioninės pagalbos juodajai metalurgijai schemų taikymo kontrolė priklausė Komisijai, remiantis AP 67 straipsniu ir EB 87 bei 88 straipsniais, o ne AP 4 straipsnio c punktu.
- 170 Remiantis šiuo aiškinimu, buvo galima daryti prielaidą, kad iki 1981 m. gruodžio 31 d. bendros ir regioninės pagalbos schemos, kurioms Komisija neprieštaravo pagal EB 87 ir 88 straipsnius, kaip ir buvo šiuo atveju po 1971 m. rugpjūčio 4 d. Komisijos sprendimo dėl ZRFG 3 straipsnio, galėjo būti teisėtai taikomos juodosios metalurgijos įmonėms.

- 171 O 1982 m. sausio 1 d. įsigaliojus antrosioms pagalbos juodajai metalurgijai bei vėliau priimtoms taisyklėms Komisija sukūrė bendrą sistemą, kuri turėjo užtikrinti vienintelę visos pagalbos juodajai metalurgijai vertinimo procedūrą bei apimti ir specialiąją valstybės pagalbą (t. y. tą, kuri suteikiama pagal schemą, kurios paskirtis ar pagrindinis poveikis yra sudaryti palankias sąlygas juodosios metalurgijos įmonėms), ir nespacialiąją pagalbą, ypač tokią, kuri dažniausiai suteikiama pagal bendrąsias ar regionines pagalbos schemas. Tokia sistema buvo sukurta stengiantis paskatinti būtiną krizėje atsідūrusios juodosios metalurgijos restruktūrizaciją, laipsniškai mažinant valstybės pagalbą. Tačiau antrosiose pagalbos juodajai metalurgijai taisyklėse nebuvo numatytos naujos sistemos pasekmės ankstesnėms bendrosioms ar regioninėms pagalbos schemoms.
- 172 Įsigaliojus trečiosioms pagalbos juodajai metalurgijai taisyklėms (1985 m. lapkričio 27 d. Komisijos sprendimas Nr. 3484/85/EAPB, nustatantis bendras specialiosios pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės (OL L 340, p. 1)), kuris buvo taikomas nuo 1986 m. sausio 1 d. iki 1988 m. gruodžio 31 d., Komisija šių taisyklių 6 straipsnyje patikslino, kad apie „ketinimus“ taikyti pagalbos juodosios metalurgijos sektoriuje schemas, dėl kurių ji jau buvo priėmusi sprendimą pagal EB sutarties nuostatas, jai turi būti pranešta per tokį terminą, kad ji galėtų pateikti savo nuomonę. Apie minėtų taisyklių 6 straipsnyje nurodytus ketinimus suteikti valstybės pagalbą Komisijai turėjo būti pranešta iki 1988 m. birželio 30 dienos.
- 173 Taigi mažų mažiausiai trečiųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių priėmimas gali būti vertinamas kaip nebylus 1971 m. Komisijos sprendimu suteikto valstybės pagalbos leidimo, susijusio su įmonėmis, patenkančiomis į EAPB sutarties taikymo sritį, taigi ir su ieškove, panaikinimas nuo taisyklių priėmimo dienos. Be to, neaišku, ar vėliau taikant ZRFG 3 straipsnį ieškovei egzistavo pareiga pranešti apie „ketinimus“ pagal trečiųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių 6 straipsnį. Ieškovei dar iki taisyklių priėmimo kartą teisėtai pasinaudojus ZRFG 3 straipsnio lengvata, praktikoje šis straipsnis ir toliau buvo taikomas.

174 Todėl po antrųjų ir trečiųjų taisyklių priėmimo susidariusiai situacijai buvo būdingi tokie Komisijos veiksmų lemoti netikrumo bei neaiškumo elementai:

— 1971 m. Komisijos sprendimu suteikto leidimo nebylus – ir todėl nepakankamai aiškus – panaikinimas,

— neaiškumas dėl pirmiau nurodyto leidimo dalinio panaikinimo apimties, ypač susijusio su klausimu, ar apie vėlesnį ZRFG 3 straipsnio taikymą turėjo būti pranešta kaip apie „ketinimus“ trečiųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių 6 straipsnio prasme.

175 Prie šios netikrumo ir nepakankamo aiškumo situacijos vėliau prisidėjo aplinkybės (žr. sprendimo 179 punktą), susijusios su teisės normomis (žr. sprendimo 176–178 punktus), priimtomis konstatavus aiškia krizę juodosios metalurgijos sektoriuje.

176 Turėdama omenyje aiškia krizę, Komisija 1980 m. spalio 31 d. sprendimu Nr. 2794/80/EAPB, nustatančiu gamybos kvotų sistemą juodosios metalurgijos pramonės įmonėms (OL L 291, 1980, p. 1), nustatė kvotų sistemą, kuria siekta atkurti pasiūlos bei paklausos pusiausvyrą juodosios metalurgijos rinkoje, atsižvelgiant į gamybinių pajėgumų perviršį. Buvo numatyta, kad kvotų apskaičiavimas bus pagrįstas kiekvienos juodosios metalurgijos įmonės referencine gamyba, tačiau taip

pat turėjo būti atliktas tam tikras derinimas, ypač atsižvelgiant į įmonių investicijas ar restruktūrizavimo pastangas. Kad galėtų taikyti kvotų sistemą, Komisija reguliariai gaudavo atnaujintą informaciją apie atitinkamų įmonių produkciją bei tiekimus ir turėjo teisę tikrinti, taip pat ir vietoje, jai teikiamą informaciją. Šios savo administruojamos kompleksinės kvotų nustatymo ir rinkos stebėjimo sistemos taikymą Komisija keletą kartų pratęsė, siekdama ją patikslinti bei patobulinti.

- 177 Siekdama suderinti šią sistemą, Komisija nustatė aiškų santykį tarp neleidžiamos pagalbos suteikimo ir gamybos kvotų, kad būtų užkirstas kelias tokių priemonių kumuliacijai. Įsigaliojus 1983 m. liepos 28 d. Komisijos sprendimui Nr. 2177/83/EAPB dėl priežiūros ir gamybos kvotų tam tikriems juodosios metalurgijos pramonės produktams sistemos taikymo pratęsimo (OL L 208, p. 1), Komisija pagal jo 15A straipsnį galėjo „atitinkamai sumažinti įmonės kvotas, jeigu ji buvo nustačiusi, kad šiai įmonei buvo suteikta pagalba, kuriai Komisija nebuvo pritarusi pagal Sprendimo Nr. 2320/81/EAPB (antrosios pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės), arba jei nebuvo patenkintos sąlygos, pagal kurias buvo suteiktas leidimas“. Pagal tą patį straipsnį „toks konstatavimas taip pat lemia, kad atitinkamai įmonei suteiktos kvotos nebus peržiūrimos pagal Sprendimo (Nr. 2177/83) 14, 14A, 14B, 14C ar 16 straipsnius. Iš esmės tapačios formuluotės buvo pakartotos vėlesniuose sprendimuose dėl priežiūros ir gamybos kvotų sistemos taikymo pratęsimo, būtent 1985 m. lapkričio 27 d. Komisijos sprendimo Nr. 3485/85/EAPB dėl priežiūros ir gamybos kvotų tam tikriems juodosios metalurgijos pramonės produktams sistemos taikymo pratęsimo (OL L 340, p. 5) 15A straipsnyje ir iki 1988 m. birželio 30 d. taikyto 1988 m. sausio 6 d. Komisijos sprendimo Nr. 194/88/EAPB dėl priežiūros ir gamybos kvotų tam tikriems juodosios metalurgijos pramonės produktams sistemos taikymo pratęsimo (OL L 25, p. 1) 15A straipsnyje. Be to, Teisingumo Teismas jau keletą kartų nusprendė, kad kvotų sistema ir pagalbos juodajai metalurgijai taisyklės kartu sudaro bendrą sistemą, kuria siekiama bendro tikslo skatinti gamybos bei pajėgumų derinimui prie prognozuojamos paklausos būtiną restruktūrizavimą bei atkurti Europos anglies ir plieno pramonės konkurencingumą; ir kad tai, jog vienos šių sistemų taikymo duomenys buvo naudojami taikant kitą sistemą, nėra nei

savavaliavimas, nei diskriminacija (1985 m. sausio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Finsider prieš Komisiją*, 250/83, Rink. p. 131, 9 punktas; 1985 m. spalio 15 d. Sprendimo *Krupp ir Thyssen prieš Komisiją*, 211/83, 212/83, 77/84 ir 78/84, Rink. p. 3409, 34 punktas ir 1987 m. balandžio 7 d. Sprendimo *Dillinger Hüttenwerke prieš Komisiją*, 226/85, Rink. p. 1621, 2 punktas).

- 178 Todėl Komisija būtinai turėjo tikrinti su gamyba susijusią informaciją, kurią ji gaudavo iš juodosios metalurgijos įmonių, ypač tam, kad galėtų nustatyti, ar gamybos pajėgumai nebuvo išsaugomi ar didinami dėl be leidimo gaunamos valstybės pagalbos, kuri galėjo prieštarauti juodosios metalurgijos pramonės restruktūrizavimo tikslams. Be kita ko, šiais patikrinimais buvo siekiama nustatyti, ar konkrečioms įmonėms periodiškai suteikiamos gamybos kvotos neturėtų būti sumažinamos. Be to, Komisija negalėjo ignoruoti papildomų juodosios metalurgijos įmonių pareigų pranešti apie savo investicijų programas ir jų finansavimo šaltinius, kad galėtų laiku pastebėti tendencijas, galinčias dar labiau pažeisti gamybos pajėgumų pusiausvyrą, kuriuos Komisija nustatė 1981 m. lapkričio 18 d. sprendimu Nr. 3302/81/EAPB dėl informacijos apie juodosios metalurgijos įmonių investicijas pateikimo (OL L 333, p. 35), pakeistą 1985 m. liepos 26 d. sprendimu Nr. 2093/85/EAPB (OL L 197, p. 19), galiojusiu iki 1991 m. spalio 16 dienos.

- 179 Būtent dėl šių ypatingų juodosios metalurgijos įmonių išpareigojimų ieškovė, tuo metu dar veikusi kaip *Stahlwerke Peine – Salzgitter AG*, 1988-ųjų pabaigoje pateikė savo veiklos ataskaitą ir 1987–1988 metų metinę ataskaitą, iš kurių matyti, kad remdamasi ZRFG 3 straipsniu ji išskyrė ypatingą atidėjimų eilutę (*Sonderposten mit Rücklageanteil*) investicijoms į savo juodosios metalurgijos padalinius Peine ir Salzgitter, esančius *Zonenrandgebiet*. Tokia pati informacija buvo pateikta ir veiklos bei metinėse ataskaitose, kurias ieškovė pateikė už vėlesnius metus. Taigi šios

informacijos, kurios pateikimo Komisija neginčijo, pagrindu ji turėjo pastebėti bei konstatuoti, kad apie šią valstybės pagalbą nebuvo pranešta, ir pradėti atitinkamas procedūras. Be to, primintina, kad Komisija 1988 m. iš naujo išnagrinėjo ZRFG 3 straipsnyje numatytą pagalbos schemą ir po šio tikrinimo priimtame 1988 m. gruodžio 14 d. Sprendime (SG (88) D/1748) jai neprieštaravo.

180 Sprendimo 174 punkte aprašytas netikrumas ir nepakankamas aiškumas bei užsitęsęs Komisijos neveikimas, nepaisant jos žinių apie ieškovės gautą valstybės pagalbą, lėmė, kad šiai institucijai pažeidžiant savo rūpestingumo pareigą susidarė dviprasmiška situacija, kurią Komisija turėjo išaiškinti prieš priimdama sprendimą reikalauti grąžinti jau sumokėtą valstybės pagalbą (žr. šiuo klausimu 1970 m. liepos 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, 26/69, Rink. p. 565, 28–32 punktus).

181 Tačiau Komisija tokio išaiškinimo nepateikė. Be to, vėlesnėse pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių redakcijose Komisija paprasčiausiai pakartojo trečiųjų pagalbos juodajai metalurgijai taisyklių 6 straipsnio formuluotę.

182 Todėl ypatingomis šios bylos aplinkybėmis Komisija negalėjo nurodyti ieškovei grąžinti nuo 1986 m. iki 1995 m. jai suteiktą valstybės pagalbą, nepažeisdama teisinio saugumo principo.

183 Taigi ieškinio pagrindas, susijęs su teisinio saugumo principo pažeidimu, yra pagrįstas, o ginčijamo sprendimo 2 ir 3 straipsniai tiek, kiek jie įpareigoja Vokietijos Federacinę Respubliką susigrąžinti iš ieškovės nagrinėjamą valstybės pagalbą, yra panaikintini.

- 184 Tokiomis aplinkybėmis, kadangi negalima reikalauti, jog ieškovė grąžintų nuo 1986 m. iki 1995 m. jai suteiktą valstybės pagalbą, Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad nėra būtina nagrinėti ieškinio pagrindų, iš esmės susijusių su grąžintinos valstybės pagalbos sumos sumažinimu ir apskaičiavimu. Teisinio pagrindo, susijusio su pagrindimo pareigos pažeidimu, pripažįstant valstybės pagalbą nesuderinamą su bendrąja rinka, klausimu konstatuotina, kad Pirmosios instancijos teismo atliktas pirmų trijų ieškinio pagrindų vertinimas parodo, jog šios pareigos buvo laikytasi.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 185 Pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 87 straipsnio 3 dalį Pirmosios instancijos teismas gali paskirstyti išlaidas arba nuspręsti, kad kiekviena šalis padengia savo išlaidas, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama. Šiuo atveju buvo patenkinta didžioji dalis ieškovės reikalavimų.
- 186 Todėl, tinkamai įvertinęs bylos aplinkybes, Pirmosios instancijos teismas nusprendžia, kad ieškovė padengia vieną trečdalį savo išlaidų, o Komisija, be savo išlaidų, taip pat padengia du trečdalius ieškovės išlaidų.
- 187 Remiantis Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąja pastraipa, Vokietijos Federacinė Respublika padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (ketvirtoji išplėstinė kolegija),

nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2000 m. birželio 28 d. Komisijos sprendimo 2000/797/EAPB dėl Vokietijos Federacinės Respublikos suteiktos valstybės pagalbos *Salzgitter AG, Preussag Stahl AG* ir grupės dukterinėms juodosios metalurgijos įmonėms, šiuo metu *Salzgitter AG – Stahl und Technologie (SAG)*, 2 ir 3 straipsnius.**
- 2. Ieškovė padengia trečdalį savo išlaidų.**
- 3. Komisija padengia savo ir du trečdalius ieškovės išlaidų.**
- 4. Vokietijos Federacinė Respublika padengia savo išlaidas.**

Tiili

Pirrung

Mengozzi

Meij

Vilaras

Paskelbta 2004 m. liepos 1 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Sekretorius

Pirmininkas

H. Jung

V. Tiili

II - 1999

Turinys

Teisinis pagrindas	II - 1943
Ginčo aplinkybės	II - 1945
Procesas ir šalių reikalavimai	II - 1947
Dėl teisės	II - 1949
Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su tuo, kad Komisija neteisingai aiškino valstybės pagalbos sąvoką	II - 1950
Dėl pirmos dalies, susijusios su neteisingu mokestinių ZRFG 3 straipsnio nuostatų kvalifikavimu, nes jos yra bendrojo pobūdžio mokeskinės nuostatos .	II - 1950
— Šalių argumentai	II - 1950
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 1951
Dėl antros dalies, susijusios su tariamu kompensaciniu ZRFG 3 straipsnyje numatytų mokestinių priemonių pobūdžiu	II - 1956
— Šalių argumentai	II - 1956
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 1958
Dėl trečios dalies, susijusios su tariama būtinybe išnagrinėti Bendrijos valstybių narių mokesčių teisės aktus, siekiant nustatyti, kas yra „įprasta“ mokesčių našta	II - 1964
— Šalių argumentai	II - 1964
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 1965
Dėl ketvirtosios dalies, susijusios su tariama Komisijos pareiga įrodyti, kad ZRFG 3 straipsnyje numatytų mokestinių priemonių poveikis konkurencijai yra toks pat kaip ir klasikinės subsidijos poveikis	II - 1967
— Šalių argumentai	II - 1967
— Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 1968
Dėl antrojo teisinio pagrindo, susijusio su klaidingu AP 4 straipsnio c punkto ir AP 67 straipsnio išaiškinimu	II - 1970
Šalių argumentai	II - 1970
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 1972

SALZGITTER / KOMISIJA

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su AP 95 straipsnio netaikymu	II - 1976
Šalių argumentai	II - 1976
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 1979
— Pirminės pastabos	II - 1979
— Dėl tariamos vertinimo klaidos atsisakius taikyti AP 95 straipsnį	II - 1983
Dėl septintojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisinio saugumo principo pažeidimu .	II - 1986
Šalių argumentai	II - 1986
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 1989
Dėl bylinėjimosi išlaidų	II - 1998